

HUỲNH TÂM HOÀI
TẬP THƠ

*GIÒNG TRÔI VỀ
PHÍA MẶT TRỜI LẠN*

Năm 2010

DÒNG CẢM ĐẦU

Cuộc sống là một sự lăn chạy từ lúc bình minh cuộc đời đi về phía cuối cuộc đời như những vệt nắng rực rỡ hừng đông, hừng hực ban trưa trong chuyển động bất chợt và từ từ lịm mất về cuối trời âm u. Mặt trời thì tái hiện, còn con người thì vào cõi hư vô. Sự tái sinh nếu có như kiếp luân hồi theo sách nhà Phật nói thì vô trước, không ai biết sự trở thành...cho dù có nhiều giáo lý hướng dẫn loài người tu tập để mong trở thành.

Cho nên cái cõi sau của mình là về đâu và chuyển hóa thành cái gì? Chưa biết... Một ngày nào đó khi trái tim ngừng đập, hơi thở đã tắt. Giòng đời con người sẽ hết. Thế gian sẽ không còn hình dáng con người đó. Thân cát bụi trở về với cát bụi. Cái còn lại chỉ là di tích của kẻ ra đi mà người ở lại còn giữ được là những di sản của họ. Có thể là một vài kỷ vật, một vài dòng thơ, vài bài văn, vài công trình sáng tác nghệ thuật, kỹ thuật...

Tôi xin đóng góp vài dòng thơ văn vào dòng thơ văn Việt như một lưu niệm cho người thân, cho bạn bè và cho con cháu .

Tôi xin ghi ơn nền văn học Việt cho tôi thừa hưởng hơn bốn ngàn năm văn hiến.

Tôi kính ghi ân những bậc tiền bối đã có công gìn giữ và truyền tiếp giang sơn gấm vóc nước Việt Nam mà ở đó, tôi đã sống theo từng cơn biến động của dòng lịch sử, có nhiều dấu đau, nỗi khổ, lẫn niềm hạnh phúc trong khoảng đời tôi.

Lời cảm tạ

*Kính dâng hương hồn ba má, hai đấng sinh thành
với tất cả tấm lòng ghi nhớ:*

“luôn sống đời với lòng nhân hậu và bao dung”.

*Gởi đến vợ và các con cùng gánh những thăng trầm cuộc
đời theo nhau gần suốt đời.*

*Gởi các em thương yêu của tôi những xẻ chia tình anh em
luôn gắn bó thắm đậm.*

*Gởi các bạn bè thân thương đã mỗi lửa, hâm nóng lòng
yêu thương của tôi đã tắt... bỗng hồi sinh.*

*Cám ơn bạn Lưu Trần Nguyễn tác giả tập thơ “Mái tóc
trầm hương” và bạn Võ Trung Tín tác giả tập “20 năm
chiến sử bình chủng nhảy dù” đã giúp đỡ hiệu đính và
trình bài tập thơ.*

Cám ơn đời

Cám ơn những hạt mầm
Nở cây cỏ màu xanh
Cánh hoa đẹp tuyệt vời
Trái ngọt mát đôi môi.
Cám ơn cả bầu trời
Buổi sáng mây hồng bay
Rực cuộc đời mê say
Buổi tối trăng hoàng ngân
Hồn phiêu phiêu cõi trần
Ngồi bên hương tóc em
Cám ơn nốt nhạc bổng trầm
Thăng hoa niềm yêu thương
Hòa cùng nhịp trái tim
Biết bao điều nhân gian
Chứa trong tâm hồn
Cám ơn những câu thơ
Cám ơn những bài văn
Mở ra đọc từng trang
Trải muôn điều trong đời
Bằng trái tim tình người
Cám ơn mẹ cho con
Trái tim đầy nhân ái
Để rung cảm
Biết hòa vào cuộc sống
Với những dòng nhạc dòng thơ
Biết cảm hờn giả trá
Biết ngộ cảm tình yêu
Xin cám ơn đời bất tận...!

Anh còn nhớ

Anh còn nhớ
Vì sao anh bỏ xứ ra đi?
Bằng đường bộ xuyên qua Cambốt
Hay vượt đại dương muôn dặm biển khơi
Có người vùi thây nơi rừng rậm
Có người chìm xác xuống đại dương
Có người mới ra tới cửa biển
Bị công an biên phòng bắn đuổi
Người trôi trong biển lửa
Mẹ nắm tay con
Chồng bơi dìu vợ...
Người chết lênh bênh trôi dạt sóng xô
Người sống bị đày ải lao nô
Vì tội danh “Vượt biên Phản quốc!”
Tại sao trước bao hiểm nguy anh biết
Mà cũng quyết ra đi
Anh hãy trả lời chân thật
Vì sao...?

Khi đặt chân lên đất Tự Do
Cho dù bao khó khăn chưa hết
Cho dù nơi tạm dung cơ cực
Anh vẫn ngẩng mặt với trời cao
Trại Panathtikon, Galang, Pidong, Hồng Kông...
Qua bao lần thanh lọc
Anh đã nói những gì?
Anh hãy nhớ lại cho rõ
Anh đã trả lời thế nào để Cao ủy tị nạn cho anh đi?
Hơn ba mươi năm
Đời anh rúng rĩnh
Con cái đổ đạt huy hoàng
Trong cái nôi Tự Do
Trong vòng tay Nhân Đạo
Bây giờ
Anh quên mình là *người tị nạn*
Quên nỗi oán hờn
Quên nhọc nhằn đau đớn
Anh hoá thành “Khúc ruột nối dài?”
Anh ngẩng mặt mỉm cười
Xên xang dù lộng
Anh trở về nơi chốn
Mà tủi nhục còn in trên từng cọng cỏ, ngọn rau!
Anh nuốt nọc độc
Nên anh ngu ngơ...
Anh hãy trả lời chân thật!
Anh đâu cần có Tự Do...?!

Chạy trốn

Có một điều buồn!
Với nỗi sợ hãi trong lòng
Quá lớn!
Người ta chạy trốn chính mình
Bằng những điều mơ mộng!
Bằng những điều hoang tưởng!
Để coi như mình còn sống
Sống hẩm hiu!
Như mảnh gỗ mục
Trôi bập bù trên sông!
Như một kẻ luôn ẩn mình
Vào chính nhiều lý giải
Rằng...Rằng...!
Muôn điều là trốn chạy... !
Một sự thật hằn hòi
Trước mặt có bao điều gian dối
Trước mặt có bao điều nhức nhối
Chỉ vì nỗi sợ hãi
Người ta như con Đà Điểu
Chúi đầu xuống cát
Giữa sa mạc cuồng phong!

Nhớ Việt Nam

Tha hương hê! Ngồi nhớ xứ
Đất lạ hê! Đi muôn phương
Dân Việt hê! Mong qui cố
Buồn quá hê! Ta ngóng trông
Bao giờ trở lại quê hương cũ
Tìm lại thơ ngây một buổi nào
Mùi hương vú sữa bên nhà ngoại
Hương lúa trên đồng đất quê cha
Một thuở yêu em anh ngây ngất
Một thuở tình buồn trong khổ đau
Tất cả ở bên trời xa thẳm
Xuân về nhớ quá đất Việt Nam!

Cõi mù nhân gian

Tuổi già sao lặn, trăng chìm
Loay quay nỗi nhớ, dội trăm nỗi buồn
Di căn trở bệnh không chừng!
Bỏ quên giấc ngủ, mơ lằm chiêm bao
Giả như mai một huyệt hơi
Bỏ đi lạng lẽ trong trời quạnh hiu
Chắc ta nào biết bao điều?
Khởi sinh đến mất bao nhiêu lỗi lầm?

Đá thử dài

Nghe hơi đá núi khuất bóng ngày
Khuấy trong tĩnh lặng giọt sương rơi
Ngàn năm chìm lấp hồn thiên cổ
Đá chột cau mày với cỏ cây
Đợi khi trăng ngậm mây đầu núi
Đá trở mình nghe tiếng thử dài

Giấc mộng dữ còn theo

Vốc hết cuộc đời ta còn lại
Đi làm nhiều việc kiếm tiền lo
Một đám con thơ ba bốn trụ
Chữ nghĩa nhập nhèm yes với nô
Bao nhiêu cũng cang nào có sợ?
Thoát khỏi Việt Nam chạy cuốn cờ
Vỗ từng giấc ngủ quên cay đắng
Mà cứ loay quay mộng dữ hoài
Có đêm chợt thức mồ hôi ướt
Tim còn vỗ ngực nổi âu lo..
Tưởng còn “Cải Tạo” dài cần cổ...
Mộng dữ qua rồi chợt tỉnh khô

Cải tạo

“Cải tạo” quái chi mấy cuốn lịch!
Óc đặc làm sao nhét món lừa
Thủ thế chờ ngày chào rừng rú
Trở ra đỡ ngộp một kiếp tù
Hồi đó cuốn cờ sao dễ ợt!
Bó thân chịu trận thật ruồi bu!
Lịch sử để gì quay đầu ngược
Đàn chim như đám nuốt-mình ngu!

Hoa sứ mùa xuân

Tặng Nhà văn Trần Kiêm Đoàn.

Đi quanh đường dốc
Bước trên từng viên
Gạch màu rêu phủ
Hai hàng hoa sứ
Nở muộn-tháng ba
Nghe thoảng mùi hoa
Huế xưa hoàng tộc
Lãng vua mấy bậc
Trên dốc cao cao
Con ve sầu khóc
Một hoàng triều xưa
Em ơi! Một thời
Qua đi tĩnh mịch
Có nghe phế tích
Từng phiến rêu xanh
Hồn ai phảng phất
Hoa sứ trên cành
Mùi hương còn đó
Vực dậy trong lòng
Muôn năm nào mất
Trong hồn mênh mông
Huế xưa! Huế đẹp
Hoa sứ mùa XUÂN

Gửi bạn thơ

Tặng nhà thơ Huy Văn.

Cửa hai chén nhớ mừng tri ngộ
Một cội thu buồn viễn xứ xa
Bạn, tôi ngược gió qua cơn lũ
Vỗ cánh bay mơ nắng sắp tà
Hoa cúc cứ vào thu vàng nở
Cho chạnh lòng nhau nhớ cố hương
Nghe đâu mấy khúc ca vọng cổ?
Thấp thoáng quê nhà mây viễn phương
Tổn tửu bao lần cơn quốc nạn
Một gánh sơn hà ai đổ nghiêng?
Ôi đau mà đứng nhìn nheo nhóc
Đất tổ, quê cha nổi đoạn trường!
Con quốc sầu đau con quốc gọi
Trăn trở bao ngày vọng cố hương
Tóc xanh giờ nhóm màu mây bạc
Trán võ trăm đường cuộc nhiều nường
Đâu phải sa trường “Quân mạc vấn”
Mà như đã chết ở bên đời
Có biết bao giờ mây vẫn đổi
Để người xưa lại “kỷ nhân hồi”

(Mùa thu 2009)

Bỏ ruộng lên thành

Em tôi ngoan-tuổi mười lăm
Nhà nghèo tất tả nhọc nhằng sớm trưa
Tóc chưa kẹp, thả bờ vai
Lưng ong thấm giọt mồ hôi chảy dài
Mắt nai nhốm chút ngậm ngùi
Người xa kẻ chợ son mùi áo thơm
Em thì áo vá rách bướm
Chân không bì bõm ruộng nương lấm phèn
Một hôm có kẻ bảo rằng
Đẹp thân con gái sao đành vùi nông!
Em rời đồng ruộng mấy hôm
Phấn son tô nét không còn dấu xưa
Bỏ thằng bạn trẻ sớm trưa
Cùng em nhỏ mọn đẩy đưa câu hò
Bỏ trắng vừa núp sau hè
Bỏ bàn tay nắm rứt rề ngực ran
Em đi mấy bữa làm sang
Nghe đâu em lấy Đại Hàn đi xa?
Có người trai nhỏ ngẩn ngơ
Dòng sông nước đục chọn bờ sinh non
Tiếc em giờ đã phấn son
Chim bay xa lắm biết còn gặp nhau?

Nói với viên gạch

Từng viên gạch lót
Ta mua từ cửa hàng
Dem về làm con đường nhỏ
Sau sân nhà
Từng phiến tự tại và vô hồn
Mỗi phiến làm một nhịp bước
Ta mài mòn vết chân
Năm tháng tuổi ta chồng chất
Những điều nghĩ ngợi phân tâm
Cõi trần phù du
Từng đợt sóng
Vỗ bênh bồng
Những phiên muộn
Vây quanh

Cuộc đời hạn hẹp.
Từng viên gạch
Dưới chân ta
Chịu nén những vết hằn
Đôi khi thô bạo
Làm răn mẻ vết lằn
Một ngày nào đó
Ta không còn bước vững
Trên từng viên gạch?!
Một ngày nào đó
Ta ngồi nhìn
Từ khung cửa sổ
Nắng vàng
Trên từng mảng rêu xanh
Trong kẽ vỡ
Một này nào đó
Ta từ biệt cõi trần
Từng viên gạch còn đó
Bước chân ta biệt tăm
Ta đi vào cõi hư không
Viên gạch còn ở lại...
Gót chân lạ lẫm
Có thể của một người thân
Viên gạch vẫn còn nằm đó
Tự tại và vô tâm!

Vào chùa nghe kinh

Vô chùa nghe tiếng mõ kinh
Nghe hồn nhẹ thoát khỏi nhang hương trầm
Nam Mô Phật- tụng mật tâm
Sân si, tham tánh, bánh lăn luân hồi
Cửa thiền môn mở rộng mời
Ta trong thế tục bớt với ưu phiền

Ngồi uống cà phê giữa chợ

Chuyến về quê ra chợ
ngồi uống cà phê một mình.

Lòng buồn ra chợ ngồi lâu
Người qua kẻ lại càng sâu nỗi buồn
Cà phê nhỏ giọt cầm chừng
Nghe ca vọng cổ rưng rưng chuyện tình
Chợ đông người, chỉ người đứng
Tìm người quen cũ như chừng vắng tanh
Hộp ngậm cà phê tự tình
Như trăm năm lạ bỏ rừng bỏ non
Quê nhà đâu phải xa xăm
Mà sao mắt lạ loanh quanh ơ hờ
Về đây thấm giọt ca phê
Đắng sao là đắng! buổi về cố hương!

Xuông em là mái nhà

Cảm tác từ truyện ngắn
người không đất đứng
của nhà văn Nguyên Nhung.

Chèo xuồng chèo dọc theo sông
Em khua mấy giọt nắng hồng lung linh
Chèo xuồng chèo nổi nhớ mong
Mây trôi xa tấp để lòng nhớ ai?
Chèo xuồng, chèo nổi đắng cay
Chồng còn “Cải tạo” lưu đầy rừng sâu
Mồ hôi giọt ngắn giọt dài
Cho lưng áo cũ rách tơi vá quàng
Nuôi chồng, nuôi cả đàn con
Bỏ đôi guốc kiểu, bỏ son môi hồng
Em chèo xuồng bán hàng rong
Đời không đất ở giữa quê hương nhà
Chiếc xuồng chèo dọc bờ quê
Chở bao năm tháng? Cho vừa nổi đau?

Buồn

Buồn vì vận nước nổi trôi
Buồn bọn quan chức bán trôi sơn hà
Biển đông sóng vỗ dạt bờ
Bọn tàu Trung Cộng lấn bờ cõi ta
Đất liền Bản Giốc quê cha
Ai Nam Quan đó giờ xa mất rồi
Nữ chi bán đứng bán ngòi
Giang san tổ quốc giống nòi Việt Nam
Hận quân phương Bắc xâm lăng
Lẽ nào lại cứ viển vong thơ sầu
Bóng già nắng tắt bên cầu
Trả mây theo gió qua màu khói sương
Thơ tình bỏ lại sau lưng
Làm tia lửa sáng nung tình yêu quê
Còn lưng gánh một lời thề
Một câu thơ dũng đáp lời núi sông

Câu hỏi

Khi sự dối trá
Trở thành mẫu mực cho cuộc sống đua chen
Khi sự dối trá
Trở nên là sản phẩm tuyệt chiêu của chế độ
Khi sự tàn bạo
Là một cách giải quyết mọi vấn đề
Thử hỏi anh sống bằng cách nào?
Rút vào bóng tối đối nghèo?
Hay sống theo
Bằng hành vi nảy sinh có trong xã hội?
Cúi đầu cam chịu?
Hay ngẩng đầu đấu tranh?
Bằng cách nào?
Để được tốt hơn cho tương lai con cháu?
Đó là phải
Hủy diệt hết các nguyên nhân
Anh làm cách nào...?

Có những điều trái ngược

Trong thế gian này
Có loài chim Hoàng Oanh
Có loài chim Sơn Ca
Và nhiều nữa.....
Luôn cất tiếng véo von cho cuộc sống
Làm thăng hoa tình yêu.
Trong thế gian này
Buồn thay!
Có những loại Quạ
Có những loại Cú
Luôn làm ám ảnh nỗi xấu xa.
Trong thế gian này
Có những loài hoa
Luôn dâng hương ngát cho đời
Cho dù tàn rụi qua đêm
Chúng vẫn luôn ngào ngạt hương thơm

Buồn thay!
Có loài hoa Cứt ngựa
Có loài hoa Cứt trâu
Chỉ làm sầu cuộc sống.
Trong thế gian này
Có nhiều người nhân hậu
Luôn nghĩ đến điều dâng hiến cho đời
Bằng câu thơ
Bằng nốt nhạc
Bằng văn chương
Bằng những hành động phi thường cứu nhân độ thế
Làm đẹp, làm thăng hoa cuộc sống...
Trong thế gian này
Có những bọn hung bạo
Luôn nghĩ ra điều tàn ác
Cầm dao giết người
Làm vẩn đục cuộc đời
Tâm địa họ luôn cầu lợi cầu danh
Quên điều phải trái....
Hỡi những loài ăn hại!
Hãy chết hết đi!
Cho loài người yên ổn
Cho thế gian chỉ còn nụ cười
Không còn oán hận cho đời hương say!

Có đâu ngày Sinh Nhựt

Cho Chích Chi.

Sinh nhựt em-biết tặng gì đây?
Gần hết cuộc đời anh lưu lạc
Đã để một đời em gian nan
Em hứng những ngày qua lận đận
Sinh nhựt có gì đâu cho em?
Chỉ một nụ cười cho có lệ
Cuộc đời dội ngược những phong ba
Cơm áo hai thân còn quanh quẩn
Có đâu sinh nhựt để tặng quà?!

(Sacramento 10/30/08)

Chuyện vợ chồng

Cho Chích Chi.

Bây giờ mình đã bỏ đi
Bao năm chẵn gối phủi tay-sao đành?
Mình đi tôi ngủ một mình
Nửa đêm tay lỡ quơ nhầm chỗ không
Cớ gì mình trách viễn vong?
Buâng quơ lối ngõ-chạnh lòng mình ơi!
Với nhau gần hết cuộc đời
Bỏ đi sao đặng-xâm soi ít gì ?
Với tôi sao lại đãi bôi
Thì thôi mấy chục năm trôi đoạn đành!?
Trăng đêm bóng nguyệt sáng choang
Mây che chi để màu vàng nhạt đi
Lỡ khi tiếng bác tiếng chì
Chén khua đầu bể, đôi khi trông thành

Bể dâu một cuộc diều hành
Mình tôi cùng gánh chia phần khổ đau
Thì thôi mình nhé cùng nhau
Chín bỏ thành mười là câu buộc ràng
Thương mình từ lúc gian nan
Tôi đi “Cải tạo” mình mang mình bổng
Nuôi con, mình lại nuôi chồng
Tôi nào đâu có bở ngỡ gì đâu
Tuổi già mong tựa vào nhau
Lỡ khi gió rét canh thâu đỡ dần
Văn chương cái nghiệp phong trần
Gió mây- là chỉ nợ nần thi nhân!
Can chi lòng dạ héo hon
Trao nhau cay đắng làm mòn nghĩa ân
Đời xa nhau cũng sắp gần
Trăm năm cỗi chết, cỗi trần phù du!

(Sacramento 7//12/09)

Mộng ước

Cầm bằng như cánh chim di
Bay đi nhưng mộng chờ khi quay về
Cõi trắng mộng ử không thôi
Dù nghiêng bạc tóc dù nhàu áo sương
Mất hoài vọng tưởng cố hương
Mà ngày quang tái mà đêm đoạ trường
Khóc ai con quốc bị thương
Gọi hoài khản tiếng, bật đường qui hương
Nơi xưa lạ hoắc phố phường
Người xưa đâu vắng lạ đường gối chăn
Chim bay biển Bắc biển Nam
Vội nhau mỗi mắt, chờ nhau nát lòng
Chén thương cứ uống say mèm
Rót bao nhiêu đủ hồ trường ải quan!
 Bao giờ về lại cố hương?
Để còn chút lửa nhóm hồng gốc xưa?
Để mai tàn xác mòn hơi
Bỏ thân xuống huyết nằm nơi quê mình!

Đến bao giờ

Tặng nhà văn Nguyễn Nhung.

Nắng đã vàng đưa những nẻo chiều
Lên đèn mây bạc cõi đầu hiu
Ai đó muôn chiều theo lối gió
Đâu biết nẻo về ở chốn nao?
Hưng phế một thời xưa xưa cũ
Quấn chặt hồn buồn những cơn đau
Vẳng tiếng nguyệt cầm ngày xưa cũ
Bao giờ sống lại buổi vàng ngâu?
Người ơi! Sóng bạc đầu trần trở
Muốn níu tuổi hồng đã mất lâu!
Bao giờ lối cũ ta về lại
Vớt chút hương xưa phủ dụ lòng!?

(Sacramento 06/08/09)

Gặp lại bạn xưa

Gặp lại Trần Đức Nhuận.

Gặp mấy tao tưởng như mơ
Người từ cõi chết bất ngờ còn đây!
Gặp mấy, như gặp lại tao
Mấy năm hào khí thuở nào binh đao
Mấy thằng mũ lệch đỏ ao
Tao thằng lính bộ, kéo nhau mấy châu
Rượu vào máu nóng hừng đầu
Nghênh ngang ngoài phố, mệt dừ động đêm
Sáng ra hai đứa còn hăng
Rủ vài đứa nữa uống thêm say như
Mai đi bỏ phố lên rừng
Đứa còn đứa mất trong tầm đạn reo!

(Australia 5/2008)

Đôi mắt khô

Cho những em gái bị bán
sang Cam-bốt làm nô lệ tình dục.

Bởi cuộc sống
Đẩy lùi tuổi thơ em quá sớm
Mới mười lăm đã bị hất vào đời
Đôi mắt ngây thơ chưa được mộng mơ
Bỗng mở ra dưới phũ phàng úp chụp
Nước mắt chảy tuôn
Cơ thể em bắt chột
Vỡ toang ra như mảnh vỡ đau thương
Em run lên trong tiếng khóc ngờ ngàng
Bỏ cuộc đời trong trắng
Làm kiếp người nhục thân
Em bị bán buôn
Vào cỏi âm hồn xác thịt
Của bọn vô lương
Họ thừa tiền rủng rịch
Đôi mắt em vô thức
Nhìn cuộc đời võ ngược
Những điều đau buốt ngày qua
Em buông đời
Đôi mắt cười lê
Đôi mắt quyến dụ
Đôi mắt hững hờ
Đôi mắt khép nhiều đêm ráo quạnh
Bởi em không còn nước mắt
Cho nên đã tạnh
Những cơn mưa ướt má khốn cùng!

Lời buồn cho một nhân tài Việt

Tin Annie Lê cô gái Việt 26 tuổi
Là nghiên cứu sinh lập luận án tiến sĩ
bị hãm hại chết tại trường Yale tuần qua(9/09/2010)

Annie Lê, Cô gái mỹ miều
Cháu là con gái Việt Nam
Cháu ngoan đẹp
Học hành giỏi giang
Đường tương lai rộng mở
Cháu đang là nghiên cứu sinh
Từ ngôi trường Yale
Tạo biết bao nhân tài thế giới
Mẹ cha cháu mộng
Vì tương lai con rạng chói
Mỉm cười vui
Chờ ngày cháu ra trường
Chờ ngày vui pháo nổ
Uống rượu mừng cho bỏ những gian truân
Nhưng đau đớn vô cùng !
Tin dữ đến
Cháu đã chết !
Trước ngày xuất giá
Ôi ! bàng hoàng
Mọi người khóc thương nước mắt !
Hoa cười thành hoa tang
Ôi ! cô gái Việt Nam !
Thương cháu
Nước mắt tôi tuôn tràn
Xin xớt chia cơn đau xé ruột
Của mẹ cha cháu
Từ nay đành mất con !

Hình như là cố nhân

Chiều nhớ ai mây trôi hoài không nghỉ
Chiều nhớ ai gió chợt thổi từng cơn
Tóc vô tình rơi nhẹ giữa hoàng hôn
Cánh hạc trắng mang về xa núi biếc
Mắt ngơ ngát qua khe nhìn ngân tuyết
Mù mù sương dịu dịu cõi thiên sa
Ngọn cỏ buồn cúi rạp dấu chân xưa
Con chim lạ tha nỗi sầu bỏ rớt
Cho thênh thang đời ta như bắt chợt
Nhận ra người từ muôn kiếp quen nhau

Tình yêu quê hương

Tình yêu không chỉ giữa trai và gái
Tình yêu mở cánh cửa rộng thênh thang
Ở đó có em làm đời anh hưng phấn
Ở đó có mẹ vỗ về yêu thương
Ở đó có dáng cha cần cù khoai sắn
Ở đó có ruộng vườn
Ở đó có dòng sông chảy quanh đồng ruộng
Ở đó có những sợi khói trên mái tranh
Ở đó có tiếng hát dô dành
Âu ơ dí dầu trên chiếc võng
Ở đó cuốn rún lìa bụng mẹ
Cuộn nhau chôn sau hè
Ở đó là nỗi hoài mong- là nỗi nhớ
Những khi ta đi xa
Có tiếng âm vang dậy trong hồn
Thức dục ta quay về
Đó là Quê Hương
Nơi đó
Có trái tim anh, trái tim em

Run trong nhịp yêu thương đầu đời
Có hằng hà những điều mơ ước
Có hằng hà những kỷ niệm
Mà chắc em và anh không bao giờ quên
Thử hỏi đi khắp nơi trên thế giới
Có nơi nào làm mammals
Cho cuộc tình giữa trai và gái
Đẹp cho bằng chính quê hương mình?
Hỡi em yêu dấu!
Đừng quên!
Tình yêu quê hương?

Tình yêu thơ nhạc

Khi làm thơ
Anh là thi nhân
Tâm hồn dễ xúc cảm
Sự buông thả rất thật tình
Chẳng dối trá
Khi nhìn ánh trăng
Khi nhìn bầu trời đầy sao
Khi ngấm hồn vào hoàng nguyệt
Lòng xao xuyến
Một cái gì đó...
Như là mái tóc em
Trôi như cánh bạc
Như là dáng em
Trong biển vàng mênh mông.
Khi làm thơ
Anh không còn là anh
Mà là một biển trời run động
Trước một đối vật tình cờ
Có thể là ánh mắt của em

Có thể là giọng nói của em
Có thể là nụ cười của em
Anh yêu say đắm
Anh làm thơ
Gởi hết lòng mê say
Vào chữ nghĩa
Lúc này là sự thật
Bài thơ có thể đem ra đọc
Cho bạn bè nghe
Có anh chàng nhạc sĩ
Cũng đượm tình với thơ
Anh ta soạn thành ca khúc
Ca sĩ hát say sưa
Tất cả điều có thật
Nhưng có một điều vô tình!
Đó là bài thơ
Bị bỏ vào ngăn kéo!
Bài hát cũ mềm hát chơi!
Anh lại làm thơ
Không có bóng dáng em
Nếu có sự trùng hợp
Đó chỉ là ngẫu nhiên
Em đừng cho anh dối trá
Vì như thế
Người đời mới có nhạc và thơ!
Người làm thơ
Như con đế mèn
Râm rang hoài không chán
Nghịch dĩ đeo mang
Giống như sự thực lòng mà ít ai biết
Chỉ có sự cảm nhận
Là điểm tuyệt !
Anh khơi khơi làm thơ hoài....

Hai tâm hồn

Anh là ngọn sóng xô
Sóng vỗ triền miên đến
Ngàn dấu tình trao nhau
Sóng tràn bờ quện lấy
Cát cuộn mình ra khơi
Ngoài xa biển ngàn rộng
Cát trầm mình buông lơ
Biển, cát xa nhau từ đấy
Sóng biển, cát cuộc đời
Anh và em cũng vậy
Tình vẫn hoài chia phôi

Tri ngộ

Kính tặng
nhà thơ Đinh Viết Từ

Tứ hải giai huynh đệ.
Có xa mà lại gần
Cảm thông đời xa xứ
Rượu uống chỉ giải sầu
Chí lớn không làm được
Danh vọng chẳng còn mong
Xót đời chưa thỏa chí
Bạn mình chắc giống nhau
Hạt gạo đất quê vẫn
Nhai nuốt những giọt sầu
Cõi đi ngày tháng cũ
Ngày về có hẹn đâu?
Quê nhà còn thống khổ
Đất nước vụn điêu linh
Ban, tôi thôi-hẹn mãi!
Đành trao đổi chút tình
Gởi lòng vào thơ chữ
Giữ lấy hồn tinh anh.

(Sacramento 5/2/0)

Em hỏi ta

Em hỏi ta có gì vui trên đất lạ?
Cõi trời xa anh có còn nhớ quê hương?
Xóm quê mình bao năm rồi giờ vẫn vậy
Từ ngày anh đi vẫn rách đói áo cơm
Mấy đứa cháu lớn lên trong trong cơ cực
Chữ nhá nhem vội bỏ học kiếm miếng ăn
Bọn lành vật và bọn cường quyền cướp bóc
Sống nhỡn nhơ vợ vết- mặc đám dân lành!

Em hỏi ta có gì vui trên đất lạ?
Có vui gì đâu em ơi!
Ngày qua ngày trên đất khách
Bon chen cùng cơm áo vẫn như xưa
Có một điều anh đây nói thật
Đời áo cơm có hơi chật vật
Nhưng Tự Do mát rượi cõi tâm hồn
Anh ăn
Anh thở
Anh đi
Anh đứng
Anh ngồi

Trong tư thế con Người
Được sự tôn trọng
Được sự bảo toàn
Chỉ có điều đau xót
Khi nghĩ về em
Khi nghĩ về quê hương
Ở đó mọi người
Đang lặng chìm trong cuộc sống
Thiếu dưỡng khí Tự do!
Anh xin gửi trái tim
Làm ngọn lửa cho em
Giữ niềm tin để sống còn!
Và cùng mọi người đứng lên
Vượt qua điều sợ hãi
Đòi ánh sáng Tự do!

Những con mắt Việt Nam

Tặng nhà thơ Thanh Dương
với bài thơ Đôi mắt.

Ở một đất nước
Cai trị bằng bạo tàn
Một xã hội mất thăng bằng
Đạo đức băng hoại
Có những đôi mắt nhìn nhau đầy ái ngại
Bởi trong lòng họ
Gươm giáo sẵn sàng
Cửa vào cổ nhau tranh sống
Có những đôi mắt ngây thơ vô vọng
Tìm miếng cơm thừa
Húp từng miếng súp dư
Lê lết cuộc đời trong lạnh rét qua thân
Có những đôi mắt trừng trừng
Của ngàn vạn dân oan
Mất nơi cư trú
Mất ruộng nương
Mất xóm làng
Đôi mắt van nài tuyệt vọng!
Có những đôi mắt
Như cú vọ
Trong đêm
Tìm cách nuốt trứng những con mồi
Ôi những con mắt Việt Nam
Của bọn đương quyền
Những con mắt khô đét
Hết còn biết yêu thương.

Hồn lộng mây đưa

Tình yêu rất ngu ngơ
Trái tim luôn dại khờ
Cho dầu bao niên kỷ
Tình yêu là tình yêu!
Tình là nhịp con tim
Lơ lửng như mây chiều
Phiêu phiêu như ngọn gió
Có biết đâu bến bờ!
Điếu thuốc cầm trên tay
Tàn lụn khói tro rời
Theo em con mắt ngó
Mút qua đường lá rơi
Giống như người tình si
Cứ ngồi nhìn người đi
Làm ra chiều dại dột
Hồn thả lộng theo ai
Đốt thêm một diếu thuốc
Hát bài ca không tên
Rên khe khẽ trong họng
Hát chơi một mình ên !

Hình như

Thuở còn đi học
Tôi yêu em nồng say
Với ngu ngơ khờ khạo
Trái tim tôi dành hết sự run động về em
Trong giấc ngủ
Tôi chiêm bao
Với bao điều mơ ước
Tôi gặp em trong rối rít
Yêu say!
Bàn tay ân cần
Tôi nâng em như linh vật
Khẽ rung
Khi má áp môi kề
Cơ thể em nóng rang
Bàn tay tôi thô tục

Lúc đó vô cùng
Tôi trút hết vào em nỗi đam mê
Tôi ở trong em
Ta quyện vào nhau thành một...
Khi em quay mặt
Em đã hợp hồn tôi đi
Cho đến bây giờ
Suốt cuộc đời còn lại
Tôi không còn gì
Chỉ với mớ thương tâm
Tôi đi tìm hoài cái tôi đã ở trong em
Em thì biệt dạng
Thế nên
Tôi chỉ còn lại cái xác trần tục
Lăn sả gối chần xác thịt
Qua nhiều cuộc tình
Trong vô tâm!
Tình yêu không có thật
Như dạo đó yêu em!

Bóng đèn

Tặng nhà thơ Thanh Dương.

Nắng mai sớm-em đi vàng áo lụa
Hạt lung linh mái tóc thả đôi bờ
Bóng em ngả dọc dài theo lối nắng
Như chập chờn luyến thoáng giả vờ say
Có phải vì em? Anh như người làm bộ
Bước theo sau chừng như ngó buâng quơ
Paking lot -mấy vòng đi ngơ ngẩn
Theo bóng ngang ngã khuất dáng chân nai
Bóng nắng rơi từng giọt hồng phơn phớt
Bước lên xe -Em nhìn chéo qua vai
Hình như biết có anh chàng lẽo đẽo
Em mỉm cười vờ vuốt tóc rẽ ngôi
Xe lùi ra chạy đi xa lối quẹo
Em đưa tay làm dấu gọi anh theo!
Thật đáng tội cho anh chàng vớ vẩn!
Để say mơ theo bóng nắng ban mai

Mùa xuân yêu thương

Mùa Xuân vào chùa
Đốt nhang lạy Phật
Khói bay đầy hương
Hái lộc đầu Xuân
Rộn rã trong lòng
Pháo nổ đì đùng
Nhảy múa đoàn lân.
Ta vừa bắt gặp
Anh mắt vui mừng
Của bé reo vang
Lòng tràn ánh Xuân
Trong mắt em, anh
Mùa Xuân yêu thương

(Mùa Xuân Canh Dần 2010)

Làm duyên

Em đâu phải gái lẳng lơ
Mà đuôi con mắt như mơ kéo dài
Liếc ngang cái miệng mỉm cười
Vu vơ mây gió rất hời hợt trôi
Đưa tay vén ngọn tóc mai
Vô tình hở cổ để phơi nắng hồng
Em như giải lụa mệnh môn
Ngẩn ngơ! Em đã hợp hồn tôi bay!

Làm vợ làm mẹ

Làm vợ cho biết đàn ông
Biết mùi ân ái mặn nồng gối chăn
Biết lo từng buổi cơm canh
Biết râu cà cổ nhột rân tiếng cười
Biết khi nôn ọe lạnh người
Mầm con nở lớn theo ngày tháng qua
Khi trời xụt khi gò to
Mắng yêu “con ơi! Mẹ đau trăm chiều!”
Biết cơn xé toạc rụng rời
Con trôi qua cửa làm người nhân gian
Tiếng khóc ré giữa hai chân
Đưa tay ôm lấy căn phần nhân sinh.
Bước đời tiếp nối trăm năm
Làm vợ làm mẹ một vòng xoay đưa

Lỡ

Lỡ miệng em nói tiếng yêu
Lỡ tay chạm thịt, lỡ môi hôn hờ
Lỡ khi em rất tình cờ
Liếc con mắt vẽ vu vơ dấu tình
Lỡ khi nói tiếng thì thầm
Với ai không biết..? nỗi buồn anh mang!
Lỡ chi...? Em mất biệt tâm!
Anh ngu ngơ đứng hú tìm bóng chim

Hương tình...

Mai đây dấu ngựa phong trần
Đạp trên sỏi đá dấu hằn mờ phai
Mai đây trời rộng mây bay
Cánh chim bat gió cũng theo cuối trời
Một mai chỉ một mai –thôi!
Tình yêu phai nhạt ngậm ngùi lối quen
Khoảnh tay như bắt gặp em
Hình như hơi thở còn men hương tình

Khát tình

Ru em giấc ngủ ban ngày
Cho dù mưa bắc mưa đoài cang chi
Ru em đã lỡ xuân thì
Ngực tình lỏng khát, ôm ghì gối chần
Ru em tròn giấc cô đơn
Động trong giấc ngủ môi trôn ướt mồi
Em mộng du trót nửa đời
Em ru em giấc ước mùi gió trắng
Chợt nghe gió lốc qua song
Ngẩn ngơ bóng nhận khuất trông mắt nhìn

Tuổi nhỏ lội sông

Nhà em ở cách con sông
Muốn qua bên ấy phải sang bằng đò
Sông ngang mấy khúc thập thò
Học bơi mấy tháng, núp đò qua sông
Men qua sợ má em trông
Núp bờ giả bộ mò tôm nước ròng
Thấy em giặt áo bờ sông
Lội gần một tí ngắt bông lục bình
Lặn dài nhắm hướng tới em
Trồi lên anh tặng nhánh bông lục bình
Ai dè em đã vô tình
Em đi đâu mất-anh đành ngó sông
Lội về có biết được không?
Ngâm mình dưới nước lạnh run hai hàm

Về quê xưa

Về quê hương xưa
Về nghe hương mạ mới
Tiếng tu hú kêu
Bờ tre trưa gió thổi
Kẽo kẹt như tiếng võng đưa
Về quê hương xưa
Về nghe trâu ghé ngo
Thoảng trong mùi hương đồng lúa
Có mùi hương hoa bưởi hoa cau
Về quê hương xưa
Về ngủ trong chòi lá
Gió từ bờ sông thổi nhẹ
Nhánh bần đu đưa
Chiếc vó nhấc lên
Tôm tép đủ vừa
Nồi canh chua bông súng
Thơm phức hương mò om
Về quê hương xưa

Có hai mùa mưa nắng
Có câu ca vọng cổ
Có điệu lý đất giồng
Có chín dòng sông
Hương phù sa qua từng luống đất
Lúa đậm tình bầu sữa Việt Nam
Về quê hương xưa
Về nghiêng bóng tàu dừa
Da con gái nồn nà buông mái tóc
Về đây nghe tự tình dân tộc
Trong điệu hò, tiếng hát, tiếng ru
Về quê hương
Về với cội nguồn
Bốn ngàn năm văn hiến
Cõi bờ sông núi hiên ngang
Cha ông bồi đắp
Con cháu giữ gìn
Cho dù nay còn lắm gian truân
Anh sẽ cùng em,
Cùng với mọi người
Về khi không còn bóng tối
Vết thù hằn khép lại một thời đau
Về ru ta theo từng giọt nắng
Nhớ một thời xưa
Như một huyền thoại trong mơ

Ngày xuân mất rồi

Nhớ xưa hai đứa chơi chung
Nhảy dây, đánh bóng, bắn thung suốt ngày
Hai nhà cách một vuông dừa
Mỗi khi đi học xế trưa cùng về
Mấy năm tuổi ngọc đề mê
Trăng non lấp ló vừa che nửa vành
Bữa kia em đứng một mình
Mông lung em ngó như chừng đợi ai
Bỏ anh chơi lẻ trò chơi
Buổi đi học chẳng còn đôi- hai mình
Áo em khuy sút- giật mình!
Nhìn anh đỏ mặt vội vàng quay đi
Ngày xưa-mới đó chớ gì !
Rượt nhau té sấp ôm ghì lấy nhau
Có đâu giờ chỉ liếc thôi
Em vâng vâng áo, anh bồi hồi đi
Rồi xa-xa mấy xuân thì
Giặc qua xóm nhỏ phân ly mất rồi
Một hôm gặp lại em tôi
Bế con giữa chợ em ngồi bán buôn
Tôi người lính trận gian truân
Nhìn em tôi đứng quay lưng buồn rầu
Áo em bỏ nút vén nhàu
Cho con bú mớm hai bầu sữa căng
Tôi đi đôi bước ngập ngừng
Hình như tôi tiếc ngày xuân mất rồi?

Thu về chốn cũ

Tặng nhà thơ NQ.

Ai vẽ mùa thu tím gốc trời
Cho người năm cũ nhớ chơi vơi
Cánh chim bạt gió về phương cũ
Lạc giữa rừng thu, lá thu rơi
Thu khúc sầu rơi buồn theo lá
Nên gió ngập ngừng trong tóc bay
Luyến nhớ qua từng vuông áo cũ
Se lạnh thân gầy, mắt đắm say
Có phải người xưa về trong ảo?
Mà dấu cỏ xưa vừa lắc lay
Ta như chợt ứa vài giọt lệ
Ngơ ngác hồn thu nhớ bóng ai!

Bờ tre trưa

Mơ nằm giấc ngủ bờ trưa
Cành tre xào xạc bóng che nắng ngày
Chim cu gù tiếng bên tai
Nheo con mắt ngó bóng mây ngang đầu
Nghe mùi gió thoảng phân trâu
Ủ trong hương cũ có màu tuổi thơ
Ta đi vượt mất không ngờ
Bóng quê hương đó-bây giờ còn không?
Bờ tre giồng cát chạy vòng
Tiếng ai rao bán hàng rong xóm chùa
Ngũ âm vang vọng êm đưa
Lâm Thôn điệu múa- Mền ơi!* dịu dàng
Gái trai dịu bước nhịp nhàng
Thơm hương cốm dẹp ăn mừng “Snammây”**
Một thời xa, cánh chim di
Ta ôm mộng cũ những ngày tha hương

**Năm mới

Đêm nghe chim bìm bịp kêu

Tâm sự người vợ quê.

Khi không bầu bỏ tôi liền
Bầu đi mất dạng tôi buồn ngẩn ngơ!
Ví dầu nước lớn lém bờ
Bịp kêu bầu hỡi! nước lờ lững trôi...
Tệ chi bầu bạc như vôi
Tôi kêu khản tiếng mình ơi! hỡi mình!
Lỗi chi bầu bỏ tôi đành
Gối chần để lạnh canh trường mình em
Đêm đêm con nước lớn lên
Thuyền ai rách vỡ trắng bông bênh
Em nằm thao thức trở mình
Nghe bìm bịp gọi nhớ mình, mình ơi!
Ôm con thơ đã ngủ vùi
Thấy thương đứt ruột... rồi bởi tâm can
Trở mình trong giấc ngủ êm
Môi non bập bẹ ba...ba... nát lòng!

Miền Quê ăn Tết ngày xưa

Ra giêng lá ướn cỏ sương
Mới hừng sáng sớm ruộng vườn còn mơ
Tiếng gà vức gọi xóm quê
Con heo ỉn ỉn, con trâu cạ chuồng
Con vịt cạp cạp bờ mương
Đêm qua để trứng rải vương bên chòi
Anh hai hớp một miếng trà
Đưa môi ngậm nhỏ khà khà ngót hương
Chị hai xoắn áo hoa hường
Phù phù thổi lửa khói vương lên ngàn
Thức ăn đồ gộp xà bần
Hâm nồi thịt mỡ, chiên đòn bánh chưng
Ra giêng mới đó còn Xuân
Pháo còn nổ xác trước sân, ven đường
Ở quê ăn Tết qua Giêng
Nổi đình, nổi đám, xóm riềng vui chung
Rình rang đám hát cải lương
Dựng màn sân khấu hát tuồng mỗi đêm
Lữ bố mà hí Điều Thuyền
Châu Xương bậm trợn, Quan Bình đẹp trai
Tháng Giêng là tháng ăn chơi
Tháng hai cờ bạc, tháng ba hội hè
Tháng tư mới rớt hội mưa
Người quê mới tính cày bừa lo toan
Ngày xưa một thuở vui Xuân
Trôi qua năm tháng bao năm mất rồi
Nghĩ mà thấy tiếc thì thôi!
Trăm năm chuyện cũ nhắc hoài nhớ ghê!!!!

Đêm nằm nghe tiếng Cắc kè

Kỷ niệm một chuyến về quê.

Đêm nằm buồn buốt buồn xo
Thoảng cơn gió thổi xơ rơ bên hè
Tiếng kêu ba tiếng cắc kè
Nhớ ơi! nhớ quá một thời ở quê
Về nằm trên chiếc chõng tre
Mát lưng chiếu lát nghe mưa sấm trời
Tiếng kêu ba tiếng cắc kè
Dụi con mắt ướt !Mẹ ơi Mẹ à!
Một thời tuổi ngọc tuổi ngà
Trong tay mẹ ấm, mẹ xoa giấc nồng
Ầu ơ năm tháng long đong
Ổng quần cao thấp gánh gồng áo cơm
Cùng cha buôn bán tảo tần
Nuôi đàn con nhỏ lớn dần bay xa
Con giờ quay lại quê nhà
Bóng cha mẹ đã xa lìa thế gian
Về đây tìm lại hương thầm
Trong căn nhà cũ đêm nằm trở trăn
Cắc kè khản tiếng đầu song
Người ơi! người nhớ ấm nồng đã qua?

Nhớ Trà Vinh

Làm sao mà quên được hồi Trà Vinh
Đường me xưa con đường vẫn còn xanh
Trái me rớt trên hàng cây khi gió tạt
Bao năm qua còn đó dấu chưa quên
Bóng che mát đi về ngôi trường học
Áo em bay quăn quít gót chân khua
Đôi guốc nhỏ dường như em bước chậm
Thấy anh nhìn chúm chím mắt trao đưa
Chiếc cặp đệm hai tay ôm trước ngực
Lá me rơi bám dòng tóc thả hai hàng
Thời gian ấy hình như dường mới..có...?
Thoáng bây giờ mà đã mấy chục năm...!
Nhớ Trà-Vinh nhớ hàng cây dầu lớn
Bông xoay rơi trong gió thả bay bay
Nhớ Trà-Vinh nhớ Đầu Bờ xướt mía
Giếng nước trong mát rượi uống ngọt ngây
Nhớ Trà-Vinh nhớ Ao Vuông hò hẹn
Đi quanh bờ âu yếm những nụ hôn
Trong khuất lấp những rẽ thân che kín
Đôi tình nhân lần vụng dại trao thân
Nhớ Trà-Vinh nhớ nhà lồng chợ sớm
Chôm hồm ngồi lừa bún ớt cay cay
Mấy thằng bạn mặc toàn quần xà lỏn
Nhiều khi hớ hên...cười rộ vui thay!
Nhớ Trà-Vinh nhớ ngôi chùa Ông Bồn
Mỗi năm rằm tháng tám mấy đoàn lân
Đám trẻ vui tranh nhau đồ phát chẩn
Pháo nổ ùng lùn nhẩy múa rất hăng
Nhớ Trà-Vinh nhớ tiếng nhạc ngũ âm

Chùa Ông Mẹt uốn vòng cong mái ngói
Lễ dâng bông mặc xà rồng màu sắc sỡ
Điều Lâm thôn dịu quặt bước chân son
Tiếng bòn ơi! của cô gái lai lơ lợ
**Sa laanh bòn em chum chim cười duyên*
Theo bước ai uốn éo nhạc vang rền
Buổi *ăn ót* miệng nhai đầy cốm đẹp
Nhớ Trà-Vinh ba sắc dân trộn sống
Bao đời rồi nối kết Việt, Tàu, Miên
*Pọng tịa, cải xá pấu hột vịt chiên**
Mắm bò hóc thịt quay *xi nộm choốc**
Nhớ Trà-Vinh nhớ bài ca vọng cổ
Lục huyền cầm hộp tấu chiếc đàn tranh
Tiếng từng từng của cây độc huyền cầm
Ai ca đó...Ồi! thiệt mùi hết mạng
Chú ba kéo cây đờn cò tiểu tấu
Khúc Tiểu Châu vời vợi nhớ Quang Chung*
**Chế tư Húa* chịu chịu hát nhạc trắng
Áo lụa mỏng cổ cao khuy nút thắt
Nhớ Trà-Vinh nhớ bao đồng khắp chốn
Qua Cầu Ngang, Bến Đái, xuống Long Toàn
Về Đôn Châu, Trà Cú rẽ Tiểu Cần
Cầu Quan, Càng Long, Vũng Liêm, Bến Có..

Vàm Trà-Vinh cửa sông ngày tháng cũ
Đưa thuyền chui biệt xứ mấy chục năm
Tưởng như chừng trái tim bung vỡ nát
Cửa sông chờ vỡ vụn biển xa xăm
Nhớ Trà-Vinh nhớ ơi! là nhớ quá
Cứ hẹn hoài.. mai mốt trở về thăm
Trà Vinh ơi! ta vẫn nhắc ta thăm
Có xa mấy cũng ráng về một chuyến.

(Sacramento mùa xuân 2010)

- * Sa laanh bòn: thương anh
- * Ăn Ót: Lễ hội ăn cốm dẹp vào tháng tư sau mùa gặt xong.
- * Pọng tịa: Trứng vịt
- * Xa pấu: Củ cải muối
- * Mắm bò hóc: loại mắm làm bằng cá cơm theo cách làm của người Khơme.
- * Xi nạm choốc: Ăn bún mắm
- * Quang Chung: phát âm của tiếng Quảng Đông
- * Chế: chị (Tiểu châu)
- * Chiu chiu : như chữ lú lo

Cánh bướm

Mơ chi những chuyện đông dài
Làm đôi cánh bướm lượn hoài vườn yêu
Bướm ơi! nắng nhạt màu chiều
Lang thang hương nhụy vương nhiều lòng đau
Hoa tàn bướm có chạnh sầu?
Bối hương nhụy mất phai màu xát xơ
Bướm vui ngày tháng hững hờ
Ngày kia mỗi cánh xác chơ vơ buồn

Ngồi buồn ca vọng cổ

Buổi chiều buồn quá!
Ngồi nhâm nhi một mình
Lấy rượu Tequila làm đế
Hớp rượu-mắt lim dim
Nhìn mây bay xa tít...
Hát cố lý xử xê xang
“Từ là từ phu tướng
Sắc phong-sắc phong lên đàn
Vào ra ngóng trông tin chàng
Năm canh mơ màng....” *
Ôi! Ông Cao văn Lầu!
Làm chi bài vọng cổ
Buồn thấu tâm can

Ôi! Cô Phi Nhung!
Hát chi câu hát
“Dạ cổ hoài lang” *
Buồn nấu ruột gan!
“Ghe chiếu Cà Mau
đã đậu ở Vàm kinh Ngã Bảy
Sao không thấy cô gái năm xưa
ra đứng đợi ở....ơ..ơ..ơ ...ven... đường »**
Ôi ! Ông Út Trà Ôn !
Xuống xề nghe ai oán
Làm thương nhớ cố hương
Ngồi buồn ca vọng cổ
Một mình...Ôi ! vấn vương
Bao giờ về nẻo cũ ?
Ngồi lại manh chiếu quê
Những đêm trăng đồn hát
Ôi! Một thời đã qua !

Độc ỉm

Ngồi uống một mình-ly rượu lạt!
Nửa chai rượu lạnh-khoảng trời chênh
Mây ơi! hãy xuống làm bầu bạn
Chia xốt dùm ta nửa ngum sầu
Hồi đó bạn bè cùng túy tửu
Tống khứ thời gian bởi cơn say
Lăn lóc đời trong gang biển lửa
Ta há chùng chân lấp chiến hào
Sông núi mang mang lời phủ dụ
Mặc kệ đời thường những điều ngoa
Bạn ta đưa chết ngoài chiến địa
Đưa dật dờ theo những nhục hình
Đưa ở trời Tây, thàng ở Mỹ
Quanh quẩn đời mang mớ hận lòng
Độc ỉm mắt cay lòng nhớ bạn
Biết đến bao giờ được như xưa
Nửa chai còn lại-thôi đem đổ!
Ta vái vong linh những bạn bè
Ta vái cùng ta đời sắp hết
Mai đây về dưới gặp nhau chơi
Chừng đó bọn mây đầu thai mất!
Chắc tao còn lại.... độc ỉm thôi!

Ngồi nhớ bạn cũ

Bạn bè mấy đứa giờ tản mát
Đứa chết năm kia ở chiến trường
Đứa không buông súng đành tự sát
Đứa bước vô cùm “Cải Tạo” xa.
Mấy thằng bỏ xác ngoài đất Bắc
Mấy đứa vùi thân ở phương Nam
Có đứa lê la đời thương phế
Vất vưởng thân sơ chốn bụi hồng
Mấy thằng vượt biển đi không tới
Vùi xác ngoài khơi với vợ con
Vài thằng còn sống còn gặp lại

Có đứa ở xa cách đại dương
Phân tán nhau đi mùa khánh tận
Bao giờ gặp lại thuở như xưa
Hồi đó bọn mình còn hào khí
Chén rượu quan hà theo gió lay
Lửa hực bên lòng say chiến trận
Dấn bước theo dòng pháo đạn bay
Về hậu cứ vài ngày say khướt
Đầu cổ bụi nhùi không giống ai
Lê la nhà thổ qua đêm ngủ
Sáng lừng khùng không biết đi đâu?
Lại kéo nhau vào quán nhậu tiếp!
Mấy bữa nữa về chiến địa xa
Gặp nhau chè chén chơi cho đã
Biết có bữa nào gặp lại nhau ?
Cổ lai chinh chiến quan hà đó
Biết có ngày nao kỷ nhân hồi?
Hồi đó!...giờ buồn nơi xứ lạ
Đôi lúc nhớ!...bật dậy uống khan !
Vài ly rượu nhỏ, ngồi nhớ bạn
Mỗi đứa phân theo số phận đời!
Rượu uống cay xè đôi mắt chạnh
Lòng ta dâu bể giống bạn thôi !
Cuộc đời qua cho biết mặt
Đứa nào bạn thiết đứa tanh hôi
Tha phương hể! nhớ bạn
Rượu uống hể! Uống khan...!

Đôi bạn

Ừ ta! Rượu đắng sao cứ uống?
Xót lưỡi tê môi mắt đỏ lè
Buồn quá kể chi tàn nhân mạng
Cứ quắc cần câu với bạn bè
Đâu phải bê tha hay nghiện ngập
Chỉ muốn đốt ngày tháng cho tan
Tống khứ đời buồn nơi đất khách
Hâm lòng với bạn chén non sông
Chân mỗi bước lần lên triền núi
Hú vang làm bật rễ cây rừng
Loài thú dã man lặn chết tận
Ta ngồi thở dốc buổi mê cung
Ừ ta! Chẳng biết làm chi cả
Cứ hớp men cay tao với mây
Bộ hết thời sao buồn dữ vậy?
Thì có sao đâu! Dốc cạn sâu!
Còn hơn kẻ chợ người buôn máu
Bán cuộc non sông trở bóng cờ
Ăn chén bã danh chen món lận
Mồm rải đua nhau đớp đồ nhơ
Ai có nói chi! Ta mặc kệ
Hà cứ phân vân với bọn vôi
Biết vậy cứ sao mây ngồi khóc?
Tao rưng nước mắt rớt khơi khơi!

Giây phút cuối bên vợ hiền

Thân tặng Alfa Đại Minh Mẫn
Chủ tịch hội SVSQ/TB/Thủ Đức Sacramento
Trong những ngày bên giường vợ
trong cơn bệnh đến hồi nguy kịch ở bệnh viện
và cuối cùng ở Nursing home.

Biết là mình sắp xa tôi
Nghe trong hơi thở mình ơi! Sắp tàn
Mình nằm mắt khép lệ tuôn
Trên đôi ngực khẽ... nhịp đường bỏ hơi
Bàn tay cố nắm tay tôi
Níu hơi ấm chót cả đời chưa xa
Tôi đau xé ruột mình à!
Vội chi mình lại lánh xa cõi trần
Mấy chục năm gánh gian truân
Cùng tôi chia xẻ căn phần nhân gian
Có mình những lúc đấu tranh
Với phường lật lọng hôi tanh trở cờ
Bọn người tị nạn ngu ngơ
Liếm môi cơm áo ngủ mơ thác ngà
Hiên ngang mình phát ngọn cờ
Noi gương Trưng, Triệu anh thơ giống nòi
Bây giờ mình nở bỏ tôi
Anh em đoàn thể...sắp rời thế gian
Nghe hơi mình thở yếu tàn
Tay lạnh giá...hơi mình!...mình ơi!
Mình đi...đi... đi...thật rồi!
Cố ôm, cố giữ chút hơi...của mình
Từ đây chia cách muôn trùng
Trời cao có thấu cho lòng nát tan ???

Khóc bạn

Gởi đến những người bạn đã ra đi vĩnh viễn

Riêng với bạn Nguyễn Bửu Việt ra đi 9/11/2009.

.

Hụt thêm một đứa trên trần thế!
Cứ mỗi lần... một thằng ra đi
Thần thờ... buồn quá! Đôi mắt ứa
Nghĩ đến bao giờ đến lượt đây?

Tử vi bói toán sao trật lất
Mây nói mây sinh ở mạng trời
Nửa đời bầm dập thời chinh chiến
Mà sống trơ trơ giữa chiến trường

Mấy năm cơ khổ "Trường cải tạo"
Sống như loài khỉ ở rừng thâm
Quần nát mấy năm thân giam lỏng
Hốt sạch đời thường những dối gian

Hồi mới mấy năm dời qua Mỹ
Mầy móc hầu bao nhậu mút càng
Khí khái mầy cười văng nước miếng
Mầy thấy không? Tao còn sống nhăn

Ấy thế...bây giờ mầy đi mất
Bỏ vợ, đàn con lại côi trần
Tao nghe mầy chết vì cạn kiệt
Thương phết bao năm cuộc phết vong

Tàn rồi chinh chiến bao năm khổ
Bỏ phế đời như đám lục bình
Xứ lạ tái tê đời mạt kiếp
Mây trôi theo ngày tháng phân thân

Thôi đi!Mây đi rồi thật đó
Tao rót rượu tràn uống chia tay
Mây nói số trời.... sao đi trước?
Chắc vài năm nữa cũng tới tao!

Một cỏi quê đi không trở lại
Cõi về còn mót phía bên tê
Một nắm xương tàn nơi xứ lạ
Mà hồn luôn vọng nhớ đất quê

Đếm thử xem còn bao thăng khóc
Nghe tin từng lượt đưa ra đi
Đất lạ vui thân bằng mặt đất
Nhúm cỏ xanh rì dấu rã thân

Đưa mất thì yên nằm dưới đất
Đưa còn rệu rạo sắp đi theo
Chí cả cũng vui theo nhục thể
Đành ôm hận nước buổi tàn hơi

Thôi thôi tao uống ly rượu nhạt
Đập vỡ cang trường theo bóng mây
Lạnh giá trời đông thêm tuyết lạnh
Rét cứ cảm cảm tối bóng ngày

(Sacramento 8/2009)

Đêm ngủ trên đồi Tăng Nhơn Phú

Chớp ngang trời xé dọc giữa màn đêm
Tấm Phoncho không đủ che giấc ngủ
Đêm chập chờn mưa ướt áo nửa bên
Lạnh khua môi ra đổi gác ngoài biên
Co ro đứng- nhìn rừng xa mù tối
Lẩn bên trời trái hỏa châu rớt vội
Soi màn đêm nhỏ giọt máu đông đưa
Chiến khu D nghe pháo dội như mưa
Về phía đó bóng giặc thù có thật
Đêm nay đóng trên đồi giả mạc
Đang học làm tên lính giữ biên cương
Ta đang chờ bóng kẻ thù không có
Ngày mai ra chiến trận quyết ăn thua
Chắc chừng đó phải đua gan chết sống
Biết còn nghe tim đập nhịp yêu thương
Chiến tranh! chiến tranh oan trái lẽ dượng
Phải bắn, phải giết hướng về phía trước
Thù với nhau có thể... anh em nào biết?
Đêm trên đồi mù mịt giọt mưa rơi!

(Hành quân đã chiến trên đồi T.N.P năm 1967)

Chẳng biết vì sao

Chẳng biết vì sao buồn nhớ em
Nắng nhạt thảng tư ngã bên thêm
Cứ thả hồn theo vầng mây thắm
Cho lòng lơ lửng với hư không
Thảng tư buồn lấm trời luân lạc
Biệt xứ xa ngàn cách biển đông
Bên đó chắc đêm buồn trăn trở
Em có mộng gì đến anh không?
Bên này buổi sáng ngời hiên vắng
Ngắm giọt cà phê nhiều cầm chừng
Như níu lòng anh theo từng giọt
Rơi vào đáy cốc nhớ menh mông
Thảng tư rớt xuống đời lặn độn
Bỏ lính vào rừng kiếp tù nhân
Nuốt hận níu đời qua gian khổ
Vùi thân dấu mặt với non sông
Bỏ xứ xa quê mười năm lẻ
Tóc màu quá bạc vẫn hằng mong
Nẻo xưa bóng cũ Sài Gòn đó
Có em còn giữ mối tình chung

Xuân ở trại lính

Xuân sắp đến qua mấy lần chiến dịch
Được ba ngày hưu chiến ở trại binh
Muốn về quê nhưng lệnh đã ban truyền
Xuân cấm trại thôi phải đành ở lại
Đã ba năm kể từ khi vào lính
Ba mùa qua con mãi bận ở xa
Xuân có đến chập chờn trong tiếng súng
Cấm chùm mai nổ nụ nỏ chinh nhân
Ngày Xuân đến bạn bè trong trại lính
Đêm đêm nghe tiếng keng gác ngoài canh
Má anh bạn sáng hôm mừng một tết
Mang vào đồn cho một giỏ đồ ăn
Ngày liên hoan vài chai rượu nếp than
Cùng rượu đế mẹ bỏ công khấp lấy
Uống bằng chén -cửa hai- vòng mấy bận
Mặt đứa nào đứa nấy đỏ gay gay
Thằng vui quá đốt vài phong pháo Tết

Hát vang bài -Xuân này con không về
Có đứa nhớ mẹ hiền rưng nước mắt
Có thằng buồn nốc cạn chén rượu cay
Mấy người vợ nhà binh khu nhà lá
Ra ngoài sân vái lạy cúng đất trời
Con của lính cùng cha ăn Tết lính
Cũng xum xuê khoe áo mới cười vui
Đại đội trưởng đi ngang cười ghé lại
Tấp một hơi vài chén rượu chung vui
Lão thượng sĩ đi vòng xem chốt trại
Khu gia binh đón Tết phải canh chừng
Xuân trại lính mấy mùa con đều vậy
Nhớ mẹ ời! Là nhớ những xuân qua
Chắc phải sang năm con mới về được
Thôi Xuân này thơ Tết chúc mẹ vui

(Những mùa Tết ở Tân Hiệp, Mỹ Tho)

Lính trận

Trời tháng bảy mưa dầm dề cả tháng
Đi hành quân gạo xấy dất ngang hong
Buổi dừng quân ăn ngồi trên bờ đất
Nuốt nửa chừng mắc nghẹn cổ khô ran
Khỏa nước ruộng một bụm tay nuốt vội
Mưa ào ào nước nhỏ giọt sau lưng
Đường hành quân còn dài đi chưa hết
Mùa mưa nầy chiến dịch chắc đâu ngừng?
Đôi giày vải ướt hoài không khô được
Màu úa phèn vàng lên nửa ống quần
Ngày tháng trôi theo từng ngày chiến trận
Khắp vùng lũy khu chiến địa Tiền Giang
Bữa máy bay đổ quân qua Chợ Gạo
Đêm ngủ tàu chờ sáng bãi Hàm Luông
Rừng dừa nước Long An vùng tối đất
Qua Cái Bè, Cai Lậy giáp Kiến Phong
Trận Cống Tượng dàn hàng ngang nổ súng

Cùng chiến xa quây nát bờ rừng
Xác địch chết phơi đầy trên chiến địa
Mắt đỏ ngầu mùi thuốc súng bom
Chiều truy địch vượt qua đồng mộng quanh
Đói mệt nhừ, mồ hôi ướt sau lưng
Tối dừng lại bên bờ mương, lạch nước
Ngả lưng nhìn trời mịt tối om om
Thuốc Ruby hai ngón tay vàng cháy
Thức canh chừng chờ giấc hút không thôi
Bi đong rượu ấm lòng vài hớp nhỏ
Uống cầm chừng cho đêm lạnh qua mau
Thân lính trận có giờ đâu suy nghĩ
Ngày ở nhà bù khú bạn say sưa
Cứ lang bạt cho qua ngày ân ái
Tình yêu chỉ cho bạn bịu thê nhi !
Thời chính chiến có gì đâu giữ được
Máng đời theo dòng nước lũ cuồng phong
Ai biết được ngày mai ra chiến trận
Có còn về hay nằm chết phơi xương?

(Mùa mưa năm 69 trong cuộc hành quân
vùng Long Định giáp ranh tỉnh Kiến Phong.)

Đêm ở ngoài đồng

Đêm thức trắng ngoài đồng đóng chốt
Nghe côn trùng the thé nỉ non
Trăng mới nửa khuất sau bụi chuối
Nghe ai vừa lời giọng ru con
“Gió nam non thổi lòn hang đế
Thương em nhiều không biết để đâu ?”
Đêm nay anh thức chờ giấc đến
Chắc giờ này em đã ngủ say?
Ngủ đi em mộng thật dài
Gió nam non thổi chắc cày qua song
Ngủ đi em- ngủ chờ mong
Ngày mai trời sáng đỏ hồng đời xuân
Anh về đem một chiếc hôn
Đỡ em thức dậy dỗ hồn hân hoan

(Nhớ những ngày hành quân đóng chốt ở Tân Hiệp, Mỹ Tho
năm 68)

Người lính già tha hương

Người lính già hồn chia hai mảnh
Một xé đem về đất phương Nam
Một còn ở lại buồn mếu máo
Đất lạ quê người mãi thở than!
Sáng vắng tiếng gà vang trong xóm
Tối nhớ ai khêu chiếc đèn dầu
Nhớ câu hát âu ơ, tiếng võng
Lẩn buồn buồn vọng cổ sáu câu
Nhớ tuổi học trò xanh mái tóc
Có cô bạn nhỏ đến trường vui
Nhớ tóc kẹp dài theo lưng áo
Cứ lén nhìn sau suốt một thời
Nhớ đồng lúa, mấy thằng bạn nhỏ
Chia hai bên trận đánh giàng thung
Đánh chí tử cùng cây ống thụt
Lớn lên có đưa lại vào bưng
Bây giờ trận đánh là súng thật

Tàn sát nhau rồi mấy chục năm
Cái thắng thắng trận làm thủ trưởng
Thắng kia bại trận làm hàng binh
Hàng binh bại trận xa tổ quốc
Cứ mỗi thân già vọng cố hương
Xứ người chẳng thiếu điều gì hết
Chỉ thiếu ...y là thiếu tình thương
Tình quê hương xóm riêng thân thuộc
Tình gia đình khắng khít cháu con
Tình bạn bè chia nhau ly rượu
Chén trà thơm mỗi sáng hừng đông
Thắng đi theo đảng cầm vận nước
Làm nát non sông-nó cóc cần
Chỉ lo vợ vét cho đầy túi
Bỏ mặc người dân cảnh khốn cùng
Người lính già ngồi than mà khóc
Tuổi già làm sao gánh nước non
Một trận thua! bao giờ gỡ được?
Cứ vẩn vương lật những trang buồn

(Sacramento năm 2008)

Chiếc nón sắt ở bìa rừng

Chiếc nón sắt ngày nao trên chiến địa
Ở trên đầu người lính chiến xong pha
Chiếc nón che đạn vèo qua rát mặt
Gió Tháp Mười đồng nắng cháy màu da

Chiếc nón gổ đầu bìa rừng nước sắp
Ngủ chập chờn chờ bóng giặc ven nương
Chiếc nón kê đun nồi cơm nuốt vội
Ấm chút lòng trong những buổi hành quân

Chiếc nón theo đoàn quân đi muôn trận
Mồ hôi chảy ròng thơm da thịt chiến binh
Một buổi kia khi tan hàng rã trận
Chiếc nón đành vứt bỏ lạnh bờ hoang

Bài thơ ai viết trên vành nón sắt
Nhớ người yêu ghi vội lúc dừng quân
Chiếc nón bây giờ bỏ quên đùn rỉ sét
Một thời qua một thời mất chinh nhân

Trăng vẫn sáng trên đồng xưa Đồng Tháp
Chiếc nón buồn đọng nước những cơn mưa
Tháng năm nữa trôi đi qua đồng cạn
Xoá vết đời chiếc nón rã đồng hoang!

Mùa xuân của người lính già xa quê

Người lính già bỏ quên năm tháng
Bởi cuộc đời đuổi chạy vất vả
Xé tờ lịch cuối năm vừa hết
Chợt nhớ...Ừ...! mùa xuân đến rồi
Hai ba ngày nữa Xuân lại đến
Bởi nhớ Xuân quê ở thật xa
Đem Tết vào nhà trên bàn Phật
Lo bày cây trái cúng mẹ cha
Mua vài dây pháo ba mươi đốt
Giao thừa ngồi đón Tết lại sang
Nam mô -bà vợ ra sân vái
Nâng rượu một mình nghe pháo vang
Tết đến xứ người sao quạnh quẽ
Mùi pháo hay mùi của quê hương

Bà, tôi ngồi lại khơi chuyện cũ
Xuân của một thời...nhớ mà thương!
Những mùa Xuân nhắc... sao mà nhớ!
Mẹ ngồi quết mẻ bánh phồng xuân
Chị mời thêm lửa nôi bánh tét
Ai hát bài ca xuân mới sang
Cây mai trước ngõ nụ vừa nở
Con chim mừng hót tiếng reo vang
Pháo nổ ngoài hiên mừng Tết đến
Nâng chén rượu mừng Xuân mới sang.
Có những mùa xuân thời chinh chiến
Rót chén non sông giữa chiến trường
Có đứa hôm qua còn lành lặn
Ngày xuân chưa đến đã mang thương
Thằng nằm bệnh viện, thằng mang súng
Chiến cuộc rót tràn chén tang thương

Rồi bỗng dưng tan hàng rã đám!
Gom nhau vào cửa ngục bi thương
Lịch sử sang cuộc đời khảm tận
Chia cách đưa về, đưa phơi thây
Đất Bắc, phương Nam, anh hùng tận
Thôi hết một thời nợ súng gươm
Ly tán người đi, người ở lại
Lê lết thân sơ đợi ngày tàn
Nhớ bạn ngày xuân nơi đất khách
Rượu rót bao nhiêu uống hết buồn..?
Hú bạn vài tên cùng nhau chén
Rượu rót chưa tàn đã bỏ ngang
Cầm chừng đâu dám ngồi xả láng
Tuổi già sức yếu bệnh đa mang
Xứ người cứ vỡ từng cơn mộng
Cù bất cù bơ thấp thỏm chờ
Chờ khi sông núi thay màu áo
Trở về quê cũ hưởng mùa Xuân
Bậu bạn quần nhau say túy lúy
Mừng hội quê hương thật thái bình
Mọi tấm lòng vui rưng nước mắt
Đất nước mình đây buổi hồi sinh!

(Mùa xuân 2010)

Chiều đông viễn xứ

Chiều mùa đông-Mùa đông!
Buồn! lòng buồn mênh mông..
Tuyết rơi! Rơi giá lạnh
Thấm cuộc đời viễn phương!
Bao mùa đông đi, đến
Bao mùa mang nỗi buồn
Chim bay còn bay mãi
Cánh mệt nhòai tha phương
Bao giờ bao giờ nhĩ?
Qui hồi lại cố hương
Cho ta tìm yêu dấu
Một thời ta tuổi xuân
Chiều mùa đông ! mùa đông!
Một thời đi dạo phố
Nghe chuông nhà thờ vừa ngân
Bài Thánh ca năm cũ
Đêm đông mừng "Giáng Sinh"
Mùa Noel! Noel!
Mùa mang tin mừng đến
Tình yêu tràn thế gian
Tôi là người ngoại đạo
Đeo thánh giá yêu nàng
Vào nhà thờ xem lễ
Học làm dấu A Men
Giờ đây nơi xứ lạ
Nhưng nhớ bao thăng trầm
Bơ vơ buồn hiu hắt
Mùa đông! Lạnh! Mùa đông!

Hành trình một đời lính

Cổng số chín dẫn ra bãi tập
Nắng mai nghiêng áo mới tân binh
Đếm một hai, một hai-ba bốn
Đoàn quân mới tiến bước hiên ngang
Mới mấy tuần quần nhàu huấn nhục
Nếp nhà binh răn rỗi thật oai
Da xạm nắng khúc tay đen đúa
Gót dầy lên vì những đốt chai
Dốc đồi đất ban đang đỏ ối
Nghe cỏ cây thở khói nặng mùi
Nắng tháng tư oi oi nín gió
Bước lên -Tăng Nhơn Phú -học hơi
Tóc ba phân ót cao lạnh gió
Nón sắt nhồi mỗi bữa rớt mồ hôi
Ăn cơm ngồi nắng che bụi lá
Bao tử quen những bữa cơm mau
Cơm nhà bàn lừa chưa no bụng
Còi tan ăn bước vội ra quân
“Nào bao hùng binh tiến lên” hát
Bước nhịp nhàng rộn rã đều chân
Buổi tiếp tân gặp em cũng vội
Dấu riêng nhau che những nụ hôn

Thằng mắc dịch thiếu bồ tìm thấy
Chúng phá đùa- em mặt đỏ rân!
Đêm rộn rã tách ca phê đậm đặc
Kim Loan hát “Căn nhà Ngoại Ô”
Bỗng nhớ những đêm buồn tỉnh lẻ
Tuổi học trò những chuỗi mộng mơ
Chín tháng trôi học làm lính trận
Mai ta về trận địa phương nao?
Buổi xuống núi chia tay bịn rịn
Quảy ba lô tay bắt, tay chào
Mấy năm chiến, mấy năm sanh tử
Nghe đũa còn đũa mất quặn đau
Rồi chung cuộc qui hàng rã trận
Tra thân vào tù khổ gian lao
Buổi loạn tán chia nhau bỏ xứ
Đứa trời Đông, đứa dạt trời Tây
Đứa thân tàn phế quê nhà đói
Đứa đất phương xa khóc ngậm ngùi
Thanh kiếm bạc gãy đôi giữa trận
Cõi yên hùng thúc thủ bại binh
Người lính già ngồi khóc tan thương
Muốn dựng ngựa vỗ tay kiếm cụt
Tuổi chiều tóc bạc sức còn đâu!
Lòng ước vọng đàn con đàn cháu
Mở tiến trình tiếp nối mai sau!

(Sacramento 2009)

Nhìn lá cờ bay

Tan rồi cuộc chiến mấy mươi năm
Mà vết thương đau vẫn chưa lành
Nửa đêm chợt thức vì mộng dữ
Mồ hôi ướt đầm ở sau lưng
Chiến cuộc tàn như một cơn say
Giật nẩy lòng đau nổi rụng rời
Gác kiếm nửa chừng trên yên ngựa
Hồn còn theo gió bóng cờ bay
Mấy năm tù ngục vui số phận
Treo ngang ngọn sóng võ đọa đầy
Cứ mở trường trường đôi mắt ứa
Từng giọt uất hờn lệ chảy rơi
Cứ mỗi năm tàn tro lốc lịch
Run run ngồi nhớ một thời...
Ừ hử! mấy chục năm xa xứ
Chớp mắt đi qua những đoạn đời
Sông núi còn mờ xa cánh nhạn
Mơ ước cũng tàn theo bóng mây
Cứ giục lòng thôi đừng nhắc nữa
Mà đâu quên được bóng cờ bay
Cứ thấy ngọn cờ mơ vọng quốc
Lại hát trong lòng bản quốc ca
Bao giờ đứng ngó cờ tung gió
Sông núi yên vui buổi thái hòa

Giấc mơ của anh thương binh

Cho các bạn thương binh của tôi.

Anh nằm ngủ
Giấc nồng say chiến đấu
Cùng đoàn quân
Ra trận hiên ngang
Đội hình hàng ngang
Tiến về phía trước
Đạn bay vèo ngang mặt
Pháo binh nổ ầm ầm
Trên không rền vang tiếng phản lực cơ
Đồng đội anh ngã xuống
Anh nhức nhối căm gan
Máu hồng sục sôi
Lòng ngực nóng ran

Anh hô to!
Xung phong! Xung phong!
Anh thức giấc
Giọt mồ hôi ướt đầm áo
Anh co đôi chân
Nỗi huyệt hẫng cơn buồn
Anh cụt mất một chân!
Trong cuộc chiến đó
Anh là thương binh!
Cuộc chiến tàn lâu rồi
Mà vẫn còn ở lại
Trong nhiều giấc mơ...
Bây giờ anh lê cuộc sống
Trong nỗi hoang tàn nhức nhối
Bại trận-hàng quân!
Người thương binh nghiệt ngã
Giữa đất nước mình!

Người và Thú

Qua cuộc đổi đời năm 75
Có những con sâu, con bọ nứt mầm
Bỗng trở thành người
Nghênh ngang chưa từng có
Chúng oang oang như loài chó
Sủa vang ngoài đường
Om xòm gốc phố
Qua cuộc đổi đời năm 75
Có những con rắn con rít lột vỏ
Bỗng trở thành người
Chúng phun nọc độc
Làm ung thúi cuộc đời
Qua cuộc đổi đời năm 75
Là một vết dao rạch cái vỏ cứng ngắc
Của lịch sử Việt Nam
Lòi ra một bọn hôi tanh
Làm mục nát giang sơn
Làm điêu đứng giống nòi
Vì chúng là loài thú
Cho nên đừng nói tới lương tâm!
Qua cuộc đổi đời năm 75
Giá trị được cân phân
Ai hèn mọn?
Ai anh hùng?
Ai làm vẻ vang dân tộc?
Ai làm nát giang sơn?
Mọi sự được chứng minh
Người và thú!

(05/2009)

Dòng thơ lục bát tình yêu

Tiệc nuối

Ừ thôi! Một kiếp ta bà
Có chi đâu! khép, mở chẳng qua phù trầm
Trong ta tự khúc vô âm
Biết đâu nguồn cội cứu mang đã đành
Động tâm cào mỗi xác thân
Đến khi vào một chỗ nằm thiên thu
Cõi đi bờ bến sương mù
Ngoái nhìn chốn cũ cho dù...phải chi ?

Dỗ đời

Dỗ ta đi suốt biển đời
Tựa như mây bạc bóng soi bênh bồng
Bạc đầu sóng vỗ lênh dên
Ngậm cơn ảo mộng, nuốt từng giọt đau
Dỗ đời, dỗ mãi không thôi

Bóng nhớ

Ta đi bóng ngã trên đường
Còn em bóng đứng trong hồn rất xưa
Lâu lâu bóng ngã chiêm bao
Lật qua lật lại mà chưa tỉnh hồn
Bóng say yêu đắm mưa hôn
Tĩnh cơn mộng –anh tiếc thắm đêm nay

Mưa nhớ

Mưa! mưa rơi ướt cả đời
Quyện trong nỗi nhớ tiếng rơi mưa buồn
Mưa nào kỷ niệm sầu tuôn
Mưa nào nhỏ giọt lênh đènh phận người?
Mưa làm biến động khôn nguôi
Tình yêu bọt trắng vỡ khơi xa ngàn
Người về chốn cũ đã hoang
Ở trong tĩnh khẩu có ngàn lời ru
Mưa cho ướt đầm thiên thu
Đếm bao nhiêu hạt kể từ tuổi thơ?

Nhớ chi lạ

Tặng các nàng Tôn nữ.

Nhắc chi tới Huế mạ ơi!
Làm con ốt đột bồi hồi nhớ ghê
Tràng Tiền mấy nhịp ngủ trưa
Để sông Hương phải vỗ về trôi ngang
Thuyền ai chèo ngược sông trăng
Để cho tôn nữ nhớ hoàng thành xưa
Hồn ai theo xướng- nhạc đưa
Hòa cùng mỹ nữ xoay tơ dạ triều
Huế ơi! nhớ tuổi mới yêu...
Mạ ơi! Nào biết kêu ai rằng chừ?

Mất nhau từ độ ấy

Trả nào dứt nỗi tình sâu
Trả trăm năm vẫn còn màu nhớ nhung
Tình theo đến lúc răng long
Trong cơn hấp hối còn trăn trối nhìn
Trót đời lãng phí đi tìm
Trái tim đánh mất một lần yêu em!!!

Tuổi tác và thơ văn

Có khi xanh tóc già lòng
Cho dù trắng tóc mà tình còn xuân
Cái tuổi không đuổi được lòng
Cái mơ cái mộng theo dòng văn chương
Kiếp tầm nhả sợi tơ vương
Nhân gian một cõi mù sương bóng người

Riêng đứng góc trời

Tặng M.H.

Là mây tụ ở trên cao
Bay theo gió mát trăng sao trên ngàn
Là chim xoải cánh hót vang
Mùa xuân hoa nở trong vườn ngát hương
Hoa phơi sắc thắm dịu dàng
Đất trời giao tiếp âm dương đều hòa
Là em vườn nở đầy hoa
Là em hạt nắng chan hòa ban mai
Là em hồng thắm trang đài
Là em ngậm hạt mơ say hương đời
Phận ta đã lỡ mất nhiều
Đi qua gần hết dốc đời quạnh hiu
Thì thôi! Riêng đứng góc trời
Cho thiên thu mãi ôm hoài tình em.

Đa tình mùa xuân

Hôm qua đứng trước cổng chùa
Nghe chuông nghe mõ-bước vô không đành
Hai tay chấp ở sau lưng
Bước lên ba nấc lại dừng ngó lui
Thấy em đứng dưới tượng đài
Chấp tay niệm nguyện tóc dài liễu dương
Hoa sen nở rực bờ mương
Trở ra quên tiếng mõ chuông hồi nào
Cõi tu còn ở trên cao
Vì anh phạm tục chưa vào kệ kinh
Mộng tình cứ mãi mê cung
Nên chưa thoát tục tình trăm mây trôi
Mùa xuân về với đất trời
Có người đi lạc khơi khơi giữa chùa

Cho em

Cho em khoảng lại đời anh
Theo nhau núi tận non đồi có nhau
Đêm đêm sống vỗ dạt dào
Bơi qua bể ái cho rời rã nhau
Dau thương cái thú mê thường
Bờ môi, da thịt cũng dường vỡ tan
Theo nhau về tận mây ngàn
Đến nơi tiên động hoa vàng ngủ say
Nường em nhẹ nhẹ đôi tay
Vào khoang gió lộng qua nơi suối nguồn
Khắp nơi sông núi cạn cùng
Mơn man sông núi căng nguồn mộng say
Theo nhau... lên hết dốc đồi
Dầu chân có mỏi cũng leo cho cùng
Anh đi tìm lại mùa xuân
Non xanh mây biếc trên ngàn quyện nhau

Bởi vì đâu

Làm cho chết đứng chết ngồi
Làm cho hiu hắt khoảng trời mù xa
Làm cho sương lạnh thấm da
Rét mùa đông giá chiều ngơ ngẩn sâu
Làm cho đêm trở mình hoài
Vào cơn mộng ảo buồn dài thở than
Giật mình ngồi chỉ mình ên
Trách người sao quá bạc tình-khổ tôi!!!

Tình không

Sông sâu con nước lều bều
Thương em anh cũng dám liều lội qua
Em ngồi vẽ bóng vẽ hoa
Vẽ trắng nhặt thực vẽ bùa anh mê
Anh ôm mộng quá vụn vể
Rớt ra mới biết bốn bề trống không!

Nửa nhịp cầu tình

Bắt chi nửa nhịp cầu tình
Ngoắt anh bước vội rập rình cầu treo
Nửa chừng em vội ngưng tay
Anh rơi cái tằm xuống ngay dưới dòng
Dòng sông con nước đang rong
Để anh chết ngộp dưới dòng sông sâu

Giả đồ

Giả đồ một kẻ si tình
Làm thơ bi lụy bóng hình ngó mong
Lang thang dòng chữ chạnh lòng
Như mây thả xuống trên sông bóng mờ
Giả đồ nói chuyện con đồ
Nước khua khuấy nguyệt vào bờ quạnh hiu
Giả đồ thả nhện buông tơ
Giăng bao nhiêu sợi cứ vờ níu nhau
Giả đồ bán mấy buồng cau
Rao duyên giữa chợ giả đồ được chi...?

Một mình

Một mình ngồi lại với mình
Xem gương soi lại bóng hình nhân gian
Một đời chìm nổi lang thang
Một đời vương mắc những lần khổ đau
Đời qua một cuộc bể dâu
Một mình với những âu sầu gánh mang
Một mình đối mặt với gương
Thấy ta hằn nét trăm đường dở dang
Một mình đuổi bắt thiên đường
Vấp chân té ngã vết thương đầy mình
Một mình với cuộc sống thường
Thì trăm nghiệt ngã người dưng đem vào
Một mình phủ bụi chiêm bao
Giật mình ngồi khóc giữa khuya một mình

Ca dao nổi nhớ

Để gì không khóc-xa nhau...
Ngày em mặc áo cô dâu xa tình
Nhói lòng anh đứng lặng thinh
Rượu cay anh uống một mình cho say
Chắc gì hợp cấn đêm nay
Em không nhớ thuở của hai đứa mình
Bờ môi áp nụ hôn chồng
Mà hơi hướm nhớ còn nồng môi anh
Giọt nồng rót xuống trao thân
Đọng trong nước mắt chảy quanh gối chồng
Nghe như hoang phế trăm năm
Mở con mắt chạnh... mong manh cuộc tình...!
Dòng ca dao cũ xa xăm
Nổi trôi dòng nhớ trong hồn buốt đau

Cứ như là

Như đứa trẻ trong cơn tình giao động
Nghĩ cũng cười, ta cười vỡ mặt ra
Chắc có lẽ hồn còn nhiều mộng ảo
Phiêu phiêu bay theo giọt nắng bên trời
Ta ngu ngơ quên mây qua gió tạt
Bay trên ngàn bao phủ khắp đầu non
Đó chỉ là phù vân quanh đỉnh vắng
Tan đi rồi ta đứng lại cô đơn.....

Trôi theo tình yêu

Người đi mãi bươi đồng tro tàn dĩ vãng
Vết thương lòng rỉ máu khóc từng đêm
Dẫu biết sóng cứ xô ra biển cả
Có bao giờ nhớ bến một mùa trăng
Em đứng ngó ngoài xa ngàn cơn gió
Thổi vào lòng nức nở những đau thương

Ghềnh đá

Em đã đến đời tôi như cơn lốc
Xoáy vòng yêu rồi vượt mất biệt tăm
Tôi chưa tỉnh hồn tôi đang say đắm
Ngơ ngác nhìn trời mịt đứng lặng thinh
Em ma quái ru hồn tôi chết lịm
Bằng lời yêu ngọt mát dấu hương thầm
Tôi viễn tưởng ôm em trong mê mệt
Cho đời nhau dào dạt sóng yêu đương
Giờ tôi đứng ngơ ngơ buồn chi lạ?
Bước chân đi dấp dấp một tên khờ
Em đã đến làm chi trong khoảnh khắc
Sóng vỗ hồn ghềnh đá đến thiên thu

Cám ơn tình em

Lãng đãng tình mây trôi.

Có phải duyên tình từ kiếp trước
Em để dành, giờ tặng cho anh
Một đời trôi vãn đục kiếp thăng trầm
Anh cứ vói những lần tình rơi vụt
Đời chấp chới trong lập lờ trơn trượt
Gần suốt đời anh tìm mộng-cứ xa bay!
Giờ đã chiều tóc đã ngả màu phai
Bỗng dừng đến tình em anh bỗng ngỡ
Giống như trẻ của một thời xưa đó
Tuổi hai mươi rực nóng trái tim yêu
Anh ngồi lặng với nỗi buồn chấp chới
Còn bao năm để được giữ tình em
Dẫu một ngày, hay cứ chỉ phút giây
Cho anh biết trái tim mình thức dậy
Bao năm chỉ trong nhiều oan trái
Cám ơn em tình đun rủi hôm nay

Mở cửa lòng

Ở mỗi con người có nhiều khoảng cách
Nếu mở lòng ra ta đón nhận được nhau
Trái tim yêu dù có rạn rào
Trong tâm nín có bao giờ ai hiểu
Mở lòng ra đón ánh trăng huyền diệu
Mở lòng ra đón ánh sáng bình minh
Mở lòng ra đừng quá vô tình
Ta sẽ bắt gặp chính ta và kẻ khác
Cho dù có nhiều khi chưa hiểu hết
Nhưng nếu nhìn thì ắt nhận ra thôi
Vũ trụ bao la quần tụ giống con người
Những hấp lực xóay vào nhau bất tận
Sự cô đơn bởi lòng mình rồi bạn
Hoặc bao lần từ chối khép lòng đau
Chứa mở cánh tay nếu ta chẳng nường vào
Thì có lẽ không bao giờ mặc khái...!!!
Sẽ chẳng bao giờ ta gặp lại
Chính ta và mọi sự sống quanh mình

Chợt

Chợt có lúc hồn buồn như mây khói
Bay vu vơ chẳng hướng lối quay về
Cứ lãng đãng rong hoài trên trời rộng
Ngày nối ngày hồn lạc lõng như mây

Rồi như thể giá băng trùn kín phủ
Chợt khóc đời hoang phế chẳng còn chi
Bàn tay trở thả lỏng chẳng ai ghì
Môi tím nhạt mong chờ ai hôn vội

Ta cứ đi trên con đường buồn tủi
Lặn tàn theo mơ ước cũng tan đi
Chợt một ngày ta khép lại bờ mi
Ai đến khóc cho ta vài giọt lệ...???

Cõi nhân sinh tìm đâu người muốn nói
Chữ yêu thương rất thật, rất chân tình
Ta tìm mãi ...cũng chỉ là ảo vọng
Bỗng hết đời ta bước mãi trống không!!!!

Nếu một nhịp tim

Tặng nhà thơ Tuy Phương.

Có thể một người đi bên cạnh một người
Mà hồn tách biệt
Cũng nói cũng cười
Cũng đi dọc trên một con đường
Có cây xanh bóng mát quê hương
Có đồng bào cật ruột
Trái tim yêu thương
Và oán hờn chật nứt
Nhưng không bao giờ quay mặt để nhìn nhau
Vì bởi nhiều lý do
Hai trái tim khác hướng
Cho nên có những điều trái ngược
Đi chung mà chẳng gặp nhau
Bao giờ hai tâm tưởng
Mở ra từ trái tim
Không bằng những vọng ngôn vai mượn
Cứ tô hoài cái dáng bên ngoài
Thì hai người ắt sẽ nắm tay mà đi tới
Một viễn ảnh tương lai....

Ta và bóng trăng

Trăng có xa
Trên bầu trời vô tận
Trăng chung tình
Nên đến đúng hẹn
Có trăng là có sao
Trăng sao hòa điệu
Trong màu hoàng ngân
Người thơ thần dưới trăng
Trăng gặp ta trong màu tình nguyên thủy
Rất mênh mông
Như bầu trời đêm tối
Ánh trăng rọi cuộc đời
Người say trăng thầm gọi
Ta cùng trăng đêm nay
Soi ta bóng nhỏ
Cùng sánh đôi
Trong huyền ảo cuộc đời
Ta với ta ru đời
Tiếng gió như tiếng gọi
Ru ta tự tình
Suốt đời với bóng trăng

Dòng thơ

Thơ là thác đổ dồn cơn động não
Ta vực sâu ngồi hứng những giọt trào
Hồn nghiêng ngửa say cùng ánh nguyệt
Lấp lánh màu trôi nổi những vùng hoa
Tiếng thông reo theo nguồn suối chan hoà
Thơ lơ lửng vờn theo muôn cánh gió
Thơ nhả ra bởi tâm hồn vang vọng
Những âm thầm chất chứa tận hồn sâu
Nguồn thơ say ta quên hết đất trời
Cùng thơ chảy suốt tận cùng ngày ngất
Và gặp người trong cơn quẩn quít
Nối lòng nhau trong cảm nhận vô cùng

Lòng mê muội

Trong nhịp thở bước về phía trước
Những vết hằn kéo ngược bởi cơn đau
Dễ gì quên
Cho dù muốn bỏ quên
Những lỗi lầm trong vụn đại đời thường
Chúa ơi!

Con là người ngoại đạo
Nhưng mỗi lần nghe giục dả những hồi chuông
Con tỉnh lặng phút giây về hướng chúa
Rất nhân từ
Những điều răn dạy
Con hứa
Nhưng bỏ quên trong ngày tháng rong chơi
Cuộc đời có nhiều ảo vọng luôn mời
Con héo hắt
Bao lần sám hối
Nhưng lỗi lầm cứ như ám hại
Bởi vô cùng mê muội trái tim yêu
Đường phía trước chưa đi con sợ vấp ngã
Vì vết thương còn nhiều dấu ở sau lưng

Tâm mê

Có chàng đi lễ vào chùa
Chân quì lạy Phật xin thưa Phật rằng
Hồn con còn đặc mê tâm
Thấy cô sư trẻ đăm đăm quay nhìn
Bước chân ra khỏi hiên ngoài
Thấy cô gái trẻ rụng rời tay chân
Hồn say cứ đứng ngó trân
Quên người vợ đứng kế bên hồi nào
Véo cho một trận thật đau
Hồn vía chợt tỉnh mê tâm mất rồi
Nam mô cứu khổ vãng lai
Vương mang cứ vực đường đi lối về
Cõi nhân sinh quá bộn bề
Tâm mê chìm chết cõi người thế gian

Gảy phím đàn

Tôi ngồi tôi gảy tương tư
Cây đàn lỗi nhịp đã hư, tơ chùng
Gảy hoài mấy sợi từng từng
Ai nghe tôi hát cũng chùng ngở ra!
Cái tình quỉ bắt, ma tha
Tôi kêu những chuyện mặn mà lòng mê
Tôi kêu tiếng suốt vọng về
Chảy trong tiếng gió đê mê trăng tàn
Tôi kêu những chuyện dở dang
Rủ anh vượt suối lên ngàn tìm mây
Mây trôi tám hướng mây bay
Tôi ngồi tôi gảy đàn ơi! Tính tình!!!
Tôi ngồi tôi khóc một mình

Lục bát buồn

Cây mùa đông

Chiều ra tìm gió thổi cây
Cây trơ cành đứng hứng đầy mùa đông
Tôi tìm tôi phút chạnh lòng
Cứ như lá chết trên cành chưa rơi
Gió ơi! Nhè nhẹ thổi thôi..!
Cho ta còn chút luyến đời yêu em

Ảo mơ

Đêm chờ bóng nguyệt nhô lên
Nhìn trăng treo giữa mái hiên mà buồn
Nhớ em một thoáng yêu cuồng
Mơ chi những chuyện thiên đường trống không
Vói tay muốn níu cung hằng
Lỡ chân vấp té mấy lần sườn da

Về...tìm...nhớ

Tôi về đập nát tơ lòng
Tìm trong hư ảo những dòng tuổi xanh
Tìm người trong nắng vàng hanh
Đi chưa hết buổi cũng đành xuôi tay
Phố giờ chật nước ngược xuôi
Tôi như lạc giữa rừng người không quen
Tôi ngồi thở dốc bên đường
Ngó người qua lại để tìm bóng xưa
Sài Gòn mấy chục năm qua
Có hơn mấy chục dặm xa em rồi
Tôi ngồi nhớ lại chuyện tôi
Nghe môi vừa ướt giọt rơi lệ mình

Sầu

Sầu chi lật ngửa lật ngang
Sầu chi đêm cứ ngỡ ngang chiêm bao
Sầu chi chân nhón chân cao
Leo qua cầu khỉ lắc lay tình buồn
Nhìn con nước chảy sầu tuôn
Hình như thấy bóng mình dường lao đao
Sầu chi ruộng lúa rì rào
Sầu chi nhận lạc kêu gào đêm sương
Sầu chi em khóc mình ên
Có ai thấu được tâm can cho mình?

Chữ dấu cuộc đời

Tặng nhà thơ Chiêu Anh, VVT
và bạn hữu có nhiều đoản khúc buồn.

Chữ Tâm gắn với chữ Hoài
Cho nên sầu mãi theo ngày tháng trôi
Chữ Tôi liền với chữ Người
Loanh quanh ngày tháng ôm hoài vấn vương
Chữ Tình gắn với Chữ Thương
Gần như suốt kiếp đoạn trường vì nhau
Chữ Đời căng thấp căng cao
Vấp chân trượt dốc lao đao phận người
Chừng nào nhắm mắt tay xuôi
Thì xong một kiếp đọa đày thế gian!

Hãy yêu và làm thơ

Yêu thì cứ nói yêu
Cớ sao không dám nói
Điều chân thật trong lòng
Từ trái tim nhịp đập
Bằng hơi thở bồi hồi
Bằng mộng mơ sôi nổi
Bằng cả sự đại khờ
Cứ như là mới lớn
Lần đầu rất ngu ngơ
Bởi tình yêu không tuổi
Dù tự ngàn năm qua
Đến bây giờ vẫn vậy
Hãy yêu và làm thơ....

Tương tư

Tặng Nhà thơ

Võ thị Tuyết và Chúc Anh.

Tương tư- Sầu! tương tư
Bóng trăng non trên đầu
Giọt sương rơi trên lá
Hồn bay mất đâu đâu
Bước chân người vô định
Đường vắng lạnh sầu
Gió hiu làn tóc nhẹ
Bay bay dạ bồi hồi
Ai kêu lên khúc nhạc
Trường tương tư buồn ơi!
Cuộc tình khua tim vỡ
Hạt sương vừa đọng môi
Hay là nước mắt tôi!!!

Xin đừng yêu tôi

Em nói yêu tôi-nói ngọt ngào
Có chút bẽn lẽn những thơ ngây
Dường như trong tiếng yêu thương đó
Dường như bất chợt-dường như có...?
Một chút mặn mà mơ ái ân
Dường như em vượt đời đau nhói...?
Cố níu vào tôi những ân cần
Dường như em lắng lơ mê đắm...?
Tình yêu vừa bất chợt vào tim
Tôi chưng hửng như mơ bất gặp
Những đội âm thời trẻ yêu cuồng
Tôi mòn mỏi tháng ngày phai nhạt
Bỗng như say lời gọi tình nồng
Tôi muốn theo hồn tôi phấn chấn
Nhưng trong tôi lại cứ ngại ngần
Em tuổi nhỏ hỡi em yêu quý
Tôi cùn mẫn - thờ đốc đời xuôi
Em còn những ngày tươi ngọt mật
Đừng yêu tôi dù chỉ chạnh lòng

Lời ước

Chim thôi bay mỗi trời viễn xứ
Khói chẳng thêm mây lối ngóng về
Chân vẫn còn bước già lưu lạc
Mắt lệ nhòa trời rộng tái tê
Lời ước đêm nay mùa Giáng Sinh
Chúa ơi! Xin chúa lời ân phán
Đất nước Việt Nam hết oán hờn
Mọi trái tim -hồng ân soi rọi
Vòng tay ôm lấy những yêu thương
Lối về đắp ấp tình dân tộc
Cho thấy non sông cảnh Thái Bình

Hãy quên đi

Em! Em hãy quên đi những gì em nói
Em! Em hãy quên những lời dan díu
Cho dù một lần
Trong cơn bối rối
Em nói những lời không thật trong tim
Em! Em hãy quên đi những gì em nói
Em! Em hãy quên đi cuộc tình ngang trái
Khi lúc muộn phiền
Tâm tư xao xuyến
Em nói những lời yêu anh thiết tha
Đời là một chuỗi phong ba
Mà ta là chiếc lá
Rơi theo nhau
Trong gió cuốn dập dờ
Thì có sao đâu
Cho lần dang dở
Ta sẽ gặp nhau trong vực thẳm
Thì em ơi cũng rã mục về hư không
Thôi! Anh cố quên đi những gì em nói
Thôi! Anh không trách em bởi tình ngang trái
Xin đừng nói chi
Những lời hối lỗi
Cám ơn em cho anh phút yêu cuồng!!!

Thu nhớ

*Ở Cali nhớ ngày xưa
ở vườn Măng Cụt Lái Thiêu.*

Mùa thu mỏng áo ai bay
Vai sương cánh hạc mù mây tóc chiều
Lá rung theo bóng phù kiều
Chim bay làm dấu ngân chiều đợi trăng
Khẽ đưa gió tạt qua rừng
Cho ta nỗi nhớ bao lần thu xưa
Với em Lái Thiêu buổi trưa
Vườn cây treo võng đu đưa qua chiều
Hớp em từng miếng ngọt môi
Mùi măng cụt chín đỏ ngời dấu yêu
Tay anh thô tục dấm liều
Theo từng vuông ngực em rời áo khuy
Em trôi qua mất thơ ngây
Hở thân mềm giữa tay ghì quấn nhau
Thu xưa hút mất từ lâu
Ở đây anh đứng nhớ màu thu xa!

Thu xưa

Thu đã về đây theo cánh hạc bay
Trời xanh xanh một góc buồn chi lạ!
Màu hoàng ngân mây lang như tóc xõa
Theo cánh chim một vết nhớ em xưa
Anh ở đây mùa thu đôi khi mưa rớt nhẹ
Cây lao xao ngoài hiên cửa ướt như sương
Cơn mưa bụi rơi rơi theo chiếc lá
Anh nghe lòng rơi giọt nhớ mênh mông
Chiều thu xưa cây trở màu, gió nhẹ
Dáng em gầy chiếc lá nhỏ nắng chao bay
Vạt áo cuốn quít so bước chân rộn rã
Áp tim nhau thơm tóc rối mở vòng tay
Buổi ấy yêu em sao quá ư vội vã
Đến rồi xa nhau như chiếc lá thu bay
Đời chiến binh cứ đi xa ngoài quan ải
Cuộc tương phùng đâu hẹn ước được ngày mai
Em bỏ ta như dòng mây trời thu biếc
Bóng bay chim xa vượt mất bóng mây mờ
Ta về lại phố buồn lang thang chân bước
Như gã say khờ khạo nuốt những cơn sầu
Mùa thu Cali mùa vàng thu hoài nhớ
Nhớ những chiều xưa Sài Gòn ở rất xa
Kỷ niệm xưa chắc không còn in dấu vết?
Một đời anh nhiều chìm nổi mất ngày qua.

Khi không

Tặng nhà thơ Ngọc Quyên.

Khi không bậu giở giọng trầm
Nuốt lời hẹn ước bậu đành bỏ tôi
Ví dầu như giọt mưa rơi
Để gì không ướm tóc tôi tóc mình
Ví dầu chim đứng trên cành
Gió đưa gió đẩy cũng đành phận tôi
Ngó mây bay bạt trên trời
Bậu đi biệt dạng để tôi một mình
Khi không buồn đứng, buồn ngồi?
Khi không bậu lại đãi bôi cuộc tình?
Trăng treo nghiêng nửa mái đình
Bậu theo tình mới, bậu vong bội tình
Ai xuôi tôi cột với mình
Trăm đường chỉ rối khiến lòng ngổn ngang
Thuyền đi còn để dấu dầm
Chỗ mình nằm đó còn lặn dấu in
Tôi giờ trở trọi một mình
Nửa khuya tặc lưỡi khóc thầm bậu ơi!

Em tháng ba Sài Gòn

Tháng ba trời mưa bay
Trên phố buồn Cali
Trời còn sương gió rét
Nên buồn còn chưa nguôi

Trời Cali tháng ba
Bao năm rồi vẫn lạ
Ta nhớ hoài tháng ba
Hồn Sài Gòn thuở ấy

Em Sài Gòn tháng ba
Áo bay bay trong gió
Màu hoàng yến trang đài
Ru hồn ta mê say

Em Sài Gòn tháng ba
Đi hết phố Bô Na
Dài qua đường Nguyễn Huệ
Dọc bến sông nắng lò

Em Sài Gòn thuở ấy
Cùng ta yêu mê say
Môi thơm nồng lửa cháy
Trời tháng ba ngọt ngào

Bây giờ trời tháng ba
Nghiêng đầu nhìn qua cửa
Có một chút giọt sầu
Ngoài trời mưa đã tạnh
Trong hồn ta mưa lâu

Tuổi mười ba

Quen nhau từ thuở mười ba
Lúc còn kẹp tóc nhỏ nha cò cò
Lội sông rượt bắt quanh co
Đuổi nhau xà nẹo kéo co kéo dài
Một hôm anh chộp ngực ai
Hở khuy nút áo để phơi da hồng
Giận ai mặt lại đỏ rân
Dòng sông con nước lớn rồng... ghét anh!
Mấy mùa nước đổ loanh quanh
Em ngồi nhìn đám lục bình trôi sông
Em nay cô gái xuân hồng
Anh đi chinh chiến không lần gặp nhau
Nhớ hoài cái dấu ngón tay
Đụng nơi ngực ấm những ngày mười ba

Lãng mạn

Bồi đời cứ lật trang chơi
Đu đưa những chuyện tình rời ái ân
Như cơn say giữa đường trần
Đi rong gần hết cạn cùng đẩy đưa
Giật mình tỉnh giấc mây mưa
Thấy ta cây đứng chờ vợ một mình

Giấu tình

Tặng vvt

Tình yêu giấu quất dấu quanh
Mắt em che kín biết đâu là tình
Trái tim em có phập phồng?
Ở trong cánh áo cho lần gặp nhau
Anh về ôm mộng trăng sao
Trăng qua đầu núi tan màu hoàng ngân
Trong đêm tôi đứng ngại ngần
Sương đêm che lạnh mấy tần mây cao
Trăng trôi về ngũ ở đâu?
Để tôi đứng ngó một màu đêm đen

(Mùa Tết Santa Ana 2009)

Mong manh lối về

Thưa anh, em đã bước lầm
Lỡ trao môi ngọt, lỡ nằm sát nhau
Đã say chấn gối đêm thâu
Đã nghiêng vai gánh những ngày biển dâu
Bây giờ vỡ mộng trắng sao
Thưa anh, lùi bước ngõ sâu em đi
Nghe như trong gió thầm thì
Tiếng yêu vỡ vụn, bước đi ngậm ngùi

Một thoáng nhớ Sài Gòn

Dáng xưa bụi phủ thời gian lắng
Sài Gòn ơi! biển nhớ mênh mông
Lối xưa hồn phách về đâu hỡi?
Nhớ em! nhớ em! một dáng kiều
Gốc phố Mai Hương cà phê đắng
Giọt rơi nhẹ nhẹ ngó em theo
Điều thuốc sớm mai như quện gót
Làm hồn run động bỗng mê say

Điệp khúc

Mây không trôi nên chiều như đứng lại
Nắng nghiêng sâu chiếc lá nhỏ đọng đưa
Con chim đứng nhìn trời xa ngơ ngát
Như có nỗi buồn chợt đến rất xa

Biệt khúc tình cho em... tình sám hối !
Buộc chi nhau những vương vấn không ngờ
Em còn giữ trong tim tình sôi nổi?
Anh còn đầy hồn đọng những vần thơ

Yêu rất vội rồi xa nhau cũng vội
Đâu trách hờn nhau... đau khổ vì nhau!
Anh đứng lặng như đời anh chìm lắng
Vào tận cùng những xao xuyến qua mau

Cuộc đời anh trót lững lờ trôi nổi
Mất em rồi như điệp khúc mà thôi
Như đã quen những dòng đi buồn khổ
Cũng dành cho ngày tháng pha phôi...

Một thuở Biên Hòa

Đi xe lô chạy trên xa lộ
Về Biên Hòa xứ bưởi ngàn thương
Dòng Đồng Nai nước còn chảy xiết
Dề lục bình tắt tả ngược xuôi
Qua cầu nhìn ngọn nước trôi
Phù sa đỏ rực bãi bồi đất quê
Rừng cao su bạt ngàn nghiêng bóng
Vườn bưởi xanh thả nhẹ hương thơm
Lên Bửu Long nghe chuông chùa đổ
Khách trầm tư trong đục đời người
Qua Châu Thới đường chông chênh dốc
Nhớ ngày qua chừng như lạc bóng chiều...
Tân Uyên em gái đẹp mỹ miều
Có anh lẽo đẽo ra chiều ngó lơ
Đi theo mà cứ vĩa vờ
Hỏi đường hỏi chỗ mua quà bưởi xanh
Bưởi nhà em mẹ để dành
Hay là anh đến chúng mình cùng ăn
Chút xiu mà đã nên duyên
Nhưng thời chinh chiến làm tên lính rừng
Mấy năm lửa rực non sông
Người em xứ bưởi lấy chồng bỏ tôi
Đi xe lô* một đời thôi
Biên Hòa xa lắm từ hồi em đi
Bây giờ mờ mắt chim di
Đường xưa lối cũ còn gì dấu xưa?

- Xe chở khách loại nhỏ

Thương hoài ngàn năm

Một mình ngồi với ngẩn ngơ
Nhớ tình xưa cũ..câu thơ ngậm ngùi
Bỗng đứng buồn vạt mây trôi
Nghe trong tiếng gió có lời cầu xin
Phải chi hồi đó...chúng mình...
Phải chi...chuyện cũ... giận mình...phải chi
Bây giờ xế bóng đời đi
Xe lăn dốc xuống... xuân thì phái sau!
Ngồi nhìn bóng hạc về đâu?
Cõi trăm năm nhớ...vì nhau tự tình!

Điệu lý ngược dòng

Đi qua cầu gỗ
Sóng vỗ chân cầu
Con nước đục ngầu
Phù sa đỏ ối
Lục bình trôi vội
Con nước đang ròng
Thuyền em bơi ngược
Khoang thì trống không
Gió bay tất tả
Ngọn tóc bênh bờ
Thuyền em vất vả
Mái chèo khấy sông
Anh chờ em tới
Bỏ tiếng chạnh lòng
Em ơi đừng vội
Cho anh đi cùng
Có anh tiếp sức
Chắc về mau hơn.
Bến yêu còn đợi
Ta cùng về chung
Tình tình điệu lý
Ngược dòng với em

Hận biển Đông

Biển gào sóng vỗ tàu ra khơi
Người dân xứ biển bám nước trời
Làng cá âm thầm ven biển gió
Một đời cơ cực với nổi trôi

Thuyền đi khoang trống ra ngoài biển
Thuyền về tôm cá lấp đầy, vơi
Những người vợ trẻ ôm con đứng
Nhìn bóng thuyền về mắt reo vui

Bữa nay trời gió đầy biển động
Tròng trành tàu dạt bến Hoàng Sa
Một lũ Tàu gian loài cướp biển
Trấn áp ngư dân chúng chẳng tha

Một chiếc không qua cơn sóng dữ
Chìm trong vực thẳm giữa phong ba
Xác người vùi đắm trong biển gió
Tiếng thét đau thương giữa biển nhòa

Chiều nay mây phủ trời nghiêng tạnh
Người dân miền biển ngóng chờ tàu
Biển vẫn màu xanh cơn sóng nhỏ
Thuyền chẳng về theo sóng bạc đầu

Những chiếc khăn sô treo đầu gió
Mẹ mỗi mắt chờ... bóng thuyền mô...?
Vợ đứng vờ trông ngoài mây nước
Chỉ thấy chập chùng cơn sóng xô

Biển của tổ quốc có ngàn xưa
Bọn Tàu cướp đảo lấn côi bờ
Tung hoành giết hại người dân biển
Thuyền nát, người tan giữa sóng to

Hỡi kẻ đương quyền sao căm lạng
Trước nỗi đau thương của dân lành
Cứ cúi mặt hám danh, hám lợi
Để nát non sông, hận giống dòng

Chiều nay khăn trắng trên bờ vắng
Bao nhiêu người khóc cái tang chung
Hỡi ơi! biển sóng về gềnh đá
Xác người ngư phủ có về không..???

(Tin VN ngư dân Quảng Ngãi bị tàu Trung Quốc bắt
giam ở đảo Hoàng Sa đòi tiền chuộc. Ngày 16 tháng 3 -2010, ở
Quảng Bình 7 ngư dân chết vì tàu Trung Quốc va đụng mạnh
và bỏ đi. Người dân Quảng Bình đã lập 1 bàn thờ ngay bờ
biển, với mảnh khăn trắng buộc trên 1 cây sào cho những vong
hồn xấu số)

Lời ru sóng vỗ

Mẹ ngồi ru con
Vượt bờ biển rộng
Sóng vỗ mạn thuyền
Phủ đầy trong mưa
Sóng ơi! đừng lớn
Cho thuyền ta đưa
Phận người vượt biển
Đến được bến bờ
Mẹ ngồi ru con
Bập bênh sóng dữ
Biển tạt phủ thuyền
Uớt đời gian nan
Mẹ ngồi ru con
Oằn người rả giọng
Cơn khát mỗi mòn
Biển ngàn xa xăm

Mẹ ngồi ôm con
Hỏi thở đã tàn
Con ơi! Con hỡi!
Chia lìa đau thương
Mẹ đành xa con
Xác buông xuống biển
Gục thét điên cuồng
Trên đường vượt biên
Mẹ ngồi đong đưa
Bàn tay trống lạnh lạnh
Ngồi khóc ven bờ
Nhìn sóng lao xao
Mẹ nhìn bao la
Nhớ con ngồi khóc
Biển ơi! biển rộng
Xác con về đâu???
Mẹ ngồi ru ai?
Tiếng ru sóng vỗ
Ru buồn đôi tay
Con ơi! à ơi... !

Cả thế giới đều hỏi

Cả thế giới đều hỏi?
Tại sao các người
Mãi tôn thờ
Lá quốc kỳ màu vàng ba sọc đỏ
Tại sao...?
Chúng tôi vẫn tôn thờ!
Bởi vì đó
Là linh hồn tổ quốc
Của những người Việt tha phương
Bởi vì đó
Là niềm tin và hy vọng
Một ngày về thay áo non sông
Lá cờ là biểu tượng
Của Tự Do

Mà chúng tôi bị cướp
Bởi bọn Cộng Nô
Chúng tôi mất tất cả
Bỏ lại ở quê nhà
Chỉ còn lại lá cờ
Trong triệu người trên thế giới
Hưởng nhìn về tương lai
Cho dù thế hệ chúng tôi có tàn lụi
Nhưng còn lại cháu con
Hưởng lá cờ
Về lại quê hương
Cùng toàn dân đứng dậy
Làm một cuộc cách mạng
Dẹp tan bạo quyền
Lá cờ vàng phát phối
Trên đất nước Việt Nam
Ngày đó cho dù đã chết
Linh hồn chúng tôi
Cũng nường theo bóng cờ
Về trong ngày hội tựu
Tự Do! Tự Do! Tự Do!

Em bé nhà nghèo

Đâu phải chỉ có con tròng con đế
Mới chui rút đời dưới đất hăm hiu
Em bé ơi! em được sinh ra đời
Trong trong căn nhà rách nát tả tơi
Tiếng khóc oé của em lúc chào đời
Lẩn trong tiếng sấm, từng giọt mưa rơi
Từ mái nhà đột ướt đầy manh chiếu
Cha đội mưa che đỡ miếng lá dừa
Đốt nhóm lửa vài nhánh tre hơi ấm
Mẹ co ro ôm con sát vào thân
Bà mụ vườn hơ miếng dao cắt rún

Bằng lưỡi lam chắc xài đã trăm lần
Mẹ uống sổ lòng bằng tô nước đá
Của thằng con lên sáu đứng nhìn em
Mưa tháng bảy mưa hoài mưa da diết
Cha đứng nhìn tặc lưỡi mắt rưng rưng!
Em lớn lên trong cảnh khổ bần cùn
Mới năm tuổi đã vào đời kiếm sống
Cùng thằng anh lê la đời phố rộng
Đứa đánh giày, đứa bán báo lang thang
Bài học đường phố: lừa dối gian tham
Nó học đủ những điều không tốt đó
Miệng lưỡi điêu ngoa lòng người đời đổi
Cung cách làm người của xã hội đen
Xã hội mà một lũ bọn cầm quyền
Bán đứng lương tâm lo vun đầy túi
Hiếp đáp đồng bào chà đạp dưới chân
Chúng nghênh mặt phủ đầy hung lụa
Đâu phải chỉ có con trùng con đế
Mới chui rút đời dưới đất hầm hiu
Những em bé đau buồn của tôi ơi!
Bao giờ các em ngoi lên với đời?
Chắc khi nào bọn quỷ ác làm người
Cai trị dân bằng vô đạo
Bị truy tàn chết tận
Cuộc đời các em mới được ấm no?

Nhìn biển nhớ mẹ

Cho tâm sự những thất lạc đau thương.

Em ra ngoài biển nhìn xa
Muôn trùng biển gió sóng tà dương nghiêng
Nhớ xưa biển dạt bóng thuyền
Lênh đênh trôi nổi trên đường vượt biên
Ngày nao trời thét biển đông
Thuyền ơi! tan tác giữa dòng nước xanh
Xác nào xác mẹ xác anh?
Trôi theo sóng gió cũng đành rã thây
Mỗi chiều ra đứng nhìn mây
Bao năm tán lạc nhớ hoài tình thâm
Mồ côi xứ lạ một mình
Em ra biển nhớ bóng hình mẹ yêu
Trong tay nắm cát lạnh rời
Biết đâu hơi mẹ có nơi cát buồn?

Tình cũ

Bây giờ gặp lại - mình già chát...!
Bà cũng như tôi tóc trắng vôi
Nhớ hồi năm nầm, năm xưa đó
Mình mới yêu nhau dạ bồi hồi
Đường tình hai lối chia hai ngã
Ngã tắt em đi thật nảo lòng
Em cứ khóc thương thân phận bạc
Có chồng mà cũng như không!
Còn anh ngỗ cụt mòn cơm áo
Bước sống nhưng nghèo rớt mồng tơi
Ướt lưng áo rách sờn vai cổ
Đời cứ long nhong một chữ bần!
Ba mươi năm lẻ tình cờ gặp
Rất lâu nheo mắt nhận ra nhau
Em còn lưng thỏng đôi chân yếu
Anh má cóp dài mắt lõm sâu
Ừ hử! Bạn già tình năm cũ
Tằng hắng chào nhau giữa xế ngày
Ừ hé! mấy chục năm gặp lại
Té ra còn đậm vết thương xưa!!!!

Những điều nhớ

Cho các con của ba.

Các con yêu quý của ba
Gần suốt cuộc đời mình
Ba thấy rằng những niềm vui
Thường hay chóng quên
Nếu có nhớ chỉ loáng thoáng
Nhưng với sự đau khổ
Thì khắc sâu tâm khảm
Cứ từng hồi chợt tuôn ra
Nhớ về Việt Nam!
Mỗi ngày đứng trên đất lạ
Ta tự hỏi tại vì đâu?

Buồn!

Buổi sáng

Thèm chỗ ngồi gốc phố
Ly cà phê đen nhiều giọt cầm chừng
Ngậm điếu thuốc thả khói
Thèm Sài Gòn mới hừng đông!

Buổi trưa

Mỗi khi ăn Hamburger
Trong cái quán ven đường
Ta bỗng thèm ly nước mía Viễn Đông
Thèm miếng khô bò đen nhái
Thèm bò bía, nước mắm cay
Mỗi khi đi thơ thẩn trong khu chợ
Ta thèm bạn bè nổi bước chuyện vui
Thèm tiếng con gái cười
Khúc khít sau lưng
Thèm phố chật chội người
Chạm nhau vô cang

Buổi tối

Ngồi nhà xem cải lương
Nghe Thanh Nga ca vọng cổ
Nhìn Phi Thoại, Xuân phát làm vui
Thèm nghe tiếng hát
Đưa con ầu ơ, dí dầu bên hàng xóm
Thèm nghe tiếng rao bán hàng rong
Thèm nghe tiếng cốc của anh Tàu bán hủ tiếu
Thèm mía lụi, mía hấp
Ta thèm cả tiếng chó sủa gâu gâu
Nổi buồn cứ tận chiều sâu
Trong tâm thức
Làm ta cứ bị ray rức đâu đâu !

Buồn hát nghêu ngao

Viễn xứ buồn! Ơi viễn xứ xa
Mấy chục năm đi không quay lại
Một cuộc tang thương biệt dấu nhà
Ai bắt ta sầu nghêu ngao hát
Một câu vọng cổ giọng rất buồn
Điệu lý qua cầu nghe cũng được
Tân cổ giao duyên lại thật mùi
Ngồi hát không đờn tay gỏ nhịp
Buồn thúí ruột rồi chuyển qua thơ
Ngâm nga mấy khúc Kiều trôi nổi
Ta như Từ Hải đứng chết trơ!

Phố cũ ngày xưa

Một thuở đời đi rong phố
Những chiều chúa nhật bước lang thang
Sài Gòn xưa phố cũ
Những mảng đời xưa xưa
Có em, có anh chân sáo
Khắp phố phường vui nhộn một buổi nào!
Giờ xa, xa quá như con nước
Trôi đi chẳng quay về!

Xót đời trôi

Chim buồn rớt khúc bi ai
Lá run xót dạ rớt ngoài hiên mưa
Mây đen hạt bụi mịt mờ
Phủ trong tiếng sấm xé bờ không gian
Tĩnh yên ngồi khóc xế tàn
Quán trà luân thoát ...đời trần buông xuôi!
Giọt tan biển nhớ ngậm ngùi
Động trong tim vắt từng hồi nỗi đau

Lại sinh nhật

Tháng sáu tới lại thêm ngày sinh nhật
Thoáng đời qua chừng như vội đi nhanh
Sợi tóc trắng càng dày trên mái tóc
Ta nhìn ta trong gương lạ tưởng lầm
Như ai đó nét nhăn ngang vầng trán
Mất thần thờ những vân đục mờ mắt
Bao quá khứ nằm trong đầu vang vọng
Cứ mê mang trong cơn mộng một mình
Đời ta vẫn như trườn leo dốc đứng
Mệt vãi hơi ngời thở ở lưng chừng
Tháng sáu tới tuổi già còn ứ đọng
Những âu lo chật vật kiếp nhân sinh
Đời tha hương nhìn mây xa biển rộng
Ở đầu kia với vợ đất quê hương
Ta chợt nghĩ một ngày không về được
Khi cạn cùng hơi thở phút lâm chung
Ở xa đó mảnh đất ta đã sống
Vẫn gọi thầm hai tiếng Việt Nam
Quê hương ơi! Bao giờ thôi hết hận?
Người giết người oan trái rấp tâm
Chừng nào người ôm người chân thật
Mở trái tim cùng chia sẻ ân cần
Trong hơi ấm tình người, tình dân tộc
Ta ráng về vùi xác chết hân hoan
Tháng sáu lại thêm một ngày sinh nhật
Ta chúc ta trong nước mắt rưng rưng !!!

(Sacramento 6/6/2010)

Hát một mình

Nghe ngao ngồi hát một mình
Chẳng ai nghe, chẳng ai buồn với ta
Nỗi đời nhiều lúc xót xa
Ba mươi năm lẻ mộng tà cố hương
Cố hương còn lắm đau thương
Ngồi đây mà nhớ lệ tuôn hai hàng
Ngồi buồn, ngồi hát một mình
Có ai tri kỷ ân tình với ta
Sáu câu vọng cổ thiết tha
Hát pha điệu lý, sang qua câu hò
Hò ơi! hò hỏi hò hời
Mấy câu lục bát nhớ hoài, nhớ dai
" Bao giờ cạn nước Đồng Nai
Nát chùa Thiên Mụ mới phai lời nguyên"
Lời nguyên yêu nước yêu non
Yêu quê, yêu mẹ, yêu em vẹn nguyên
Cửu Long chín ngọn triền miên
Phù sa bồi lấp lớn thêm sơn hà
Vì đâu lắm nỗi can qua
Nước đau lòng nước, đất pha máu người
Hò ơi! Hò hỏi! Hò hời!
Ai Nam Quan giặc Tàu lấn đất
Mất thêm Bản Giốc cấm mốc ngoại bang
Biển khơi lửa hận lan tràn
Hận loài Hán Tộc nghênh ngang lộng hành
Một bầu cung phụng Bắc Kinh
Để giang sơn giống Tiên Rồng lệ tuôn
Ngồi buồn ngồi khóc mình ên
Đổi qua tiếng thét... như điên một mình!!

Nợ núi sông

Món nợ hàng quân bỏ súng gươm
Cúi mặt vào tù khổ nhục thâm
Bỏ nước ra đi thân hoại chí
Món nợ muôn đời với núi sông

Thà chết cho cam lòng oan thác
Con hơn lê lét nỗi thương tâm
Cứ buốt lòng đau như dao cắt
Rướm hoài giọt lệ khó mà ngăn

Mỗi lần ngồi nhớ mẹ, nhớ cha
Nhớ mảnh vườn xưa một cội nhà
Thấy còn nợ bỏ từng luống cày
Thấy còn nợ bỏ những vuông dừa

Thấy còn nợ bỏ đồng ruộng lúa
Người dân cơm áo chẳng đủ ăn
Thấy còn nợ bỏ khung trường học
Lớp trẻ bị nhồi thứ vô luân

Nợ giòng chữ nghĩa trôi dân tộc
Vào nơi âm vực những sa đà
Nợ ngôi chùa cổ sư ngời khóc
Nợ nóc giáo đường lạc mất Cha

Nợ con phố nhỏ thân quen cũ
Những tà áo vui khắp nẻo đường
Bây giờ dáo dạt người qua lại
Sợ lũ công an bước phập phồng

Nợ bạn bè xưa ngôi mộ lạnh
Nợ những thân tàn nợ đệ huynh
Nợ những oan hồn ngoài biển cả
Nợ biết bao người vọng cố hương

Bao giờ trả hết món nợ chung
Thân đã già nua sức cạn cùn
Đã lỡ một lần buông tay súng
Làm sao sao trả nổi nợ non sông!!!

Nghĩa trang Quân Đội Biên Hoà

Thương tiếc tượng đài đã mất lâu
Một vùng cỏ dại mọc loang màu
Hỡi hồn tử sĩ còn trong gió
Hơi lạnh mây đưa cánh nhận sầu
Mấy hàng mộ chí hoang sơ đó
Trùng điệp người xưa đã bỏ mình
Tử sĩ rủ thân thời chinh chiến
Xác vùi một thuở tiếng nhạc rung
Bây giờ nghe tiếng con trùng gọi
Ai biết một thời chiến sĩ vong
Biến cuộc, thay đời xương cốt tạn
Lại gánh thêm đau nắm mộ phần
Đã qua... chinh chiến đã qua rồi
Xương cốt trả chi món nợ đời
Lại xéo lên thêm lòng oán hận
Hỡi người thắng cuộc ác tâm ơi!
Ai thắng ai thua chung cuộc rồi
Tất cả sẽ phơi ánh sáng thôi
Lịch sử vinh danh người chiến quốc
Cho người nằm đó chút niềm vui....

Mơ ngày thay áo non sông

Ngày xưa chinh chiến đời trai trẻ
Hưng phế một thời cũ đã qua
Mười năm xa xứ nơi đất lạ
Cứ mỗi mòn trông nước non nhà
Thay áo non sông đời thịnh trị
Cho người dân Việt hết rên la
Người khắp muôn phương về hội tụ
Gầy dựng quê hương buổi thái hòa
Trí óc trẻ trung toàn thế giới
Về xây dựng lại đất quê cha
Chứng ấy tuổi già cười trong gió
Về ngắm non sông rực sáng là

Bó hoa hồng trên ngôi mộ hoang

*Cám ơn các bạn đã vì đồng đội bỏ công tìm xác bạn tù
Cám ơn những người vợ, người con, người cháu tìm lại
và cải táng cho người chiến sĩ tù chết đó đây...*

Ngôi mộ lạnh bao năm rồi anh nằm đó
Cuộc chiến tàn... anh bỏ xác giữa rừng hoang
Không phải chiến trường gian nguy đầy súng đạn
Mà giữa ngục tù đói rách chết thảm thương

Phải chi ngày đó anh đừng buông tay súng
Chết hiên ngang với viên đạn cuối cùng
Thân có tan nát vì đạn thù xuyên xé
Có còn hơn bị vùi dập giữa rừng hoang

Bao năm rồi anh nằm nơi vùng rừng núi
Mộ hoang sơ giờ tàn lạng bóng chiều tan
Chiều nay có người vợ, người con, người cháu
Vượt trùng xa ngàn dặm tìm lại xác anh
Những huynh đệ của một thời gian lao đó
Đặt trên phần mộ anh một đoá hoa hồng
Hương khấn vái nghĩa tình người còn ở lại
Cải táng xác anh về lại đất quê anh

Chiếc khăn xô chít trên đầu người thân đó
Gọi hồn anh hồn tử sĩ gió tuôn trào
Về xếp lại nắm tàn xương nơi quê cũ
Lịch sử này ghi dấu hận đến mai sao?

(Sacramento 6/2010)

Nỗi nhớ về ba

Lúc bình thường
Nỗi nhớ lẫn quanh trong cuộc đời trôi nổi
Những âu lo cơn áo
Những vật vã bon chen
Một hôm như hôm nay
Mọi thứ bỗng dừng lại
Hiện rõ trong lòng
Cơn buồn đau xót
Ngày mà lưỡi hái tử thần chờn vờn
Kéo ba nằm trên giường bệnh
Căn bệnh hiểm nghèo tới hồi nguy kịch
Dù biết ba sẽ ra đi
Con vẫn luôn cầu xin một phép lạ cứu mạng
Ba sẽ...
Nhưng...!
Có được đâu!
Ba trút hơi thở cuối cùng...!
Trước đó vài giây...
Ba vẫn chưa tin mình sẽ ra đi!
Có lẽ lúc trái tim ngừng đập
Ánh mắt đã khép
Không còn nụ cười
Bờ môi không mấp máy lời từ giả cháu con
Nỗi đau đớn không còn hiện trên gương mặt
Ba vĩnh viễn từ biệt cõi trần
Trong tiếng khóc của mọi người vây quanh
Ba thật sự ra đi...!
Ở nửa vòng trái đất
Nghe tin ba mất!

Nỗi nhớ cồn cào
Nước mắt bật chảy thành dòng
Trí nhớ chập chờn
Bỗng hiện về
Của những ngày tháng cũ đầy yêu thương
Một người cha nhân từ lam lũ
Ba là hiện thân của một người luôn sống cho gia
đình.

Mấy chục năm chiến tranh
Mấy chục năm ba gánh mang hoạn nạn
Nhưng vẫn một lòng hy sinh bảo bọc
Cho đàn con chín đứa lớn khôn
Mấy chục năm làm người của ba không có kẻ thù
Chỉ có nghĩa tình về một phía
Cùng má nuôi dạy đàn con.

Mồ hôi ba đổ trong cơn nắng gắt
Hơi thở má lạnh run dưới cơn mưa dầm
Cuộc đời thăng trầm theo vận nước
Một đất nước mà súng đạn triền miên
Người chết chưa đủ làm vơi đi căm hờn
Mà cứ xa nhau trong lòng thù hận
Ba chết nơi đất khách

Trong hoài mong trở lại quê hương
Nơi mảnh đất mà mồ hôi chắc còn lẩn trong đất
Mà dấu chân còn quanh quất đó đây
Quê hương!

Tiếng gọi đầy ắp trong lòng ba chưa nguôi
Nhưng hơi thở đã hết
Trái tim ngừng đập
Ba vĩnh viễn lìa đời...!

(Ngày 3/5/90 hay tin ba mất ở Úc)

Còn bên mẹ

Tặng nhà thơ Chúc Anh
trong những ngày săn sóc mẹ ở Thụy Sĩ.

Còn bao lâu nữa mẹ ơi!
Tuổi già năm tháng bước rời tuổi xanh
Còn bao lâu nữa đỡ dành
Tiếng mẹ khe khẽ ngọt mềm bên tai
Còn bao lâu nữa mẹ ơi!
Mỗi lần hầu mẹ, nghe lời mẹ khuyên
Tiếng mẹ còn mãi êm đêm
Như cơn gió thổi, sóng triền miên vang
Mỗi năm nhìn mẹ già thêm
Nỗi đau xa mẹ làm mềm lòng con
Tai nghe mẹ nói hơi run..
Mắt nhìn mẹ bước như chùng liu xiú
Mẹ ơi! Nắng đã về chiều
Vẫn lo từng việc, muôn điều mẹ mang
Trải lòng ...vẫn trải lòng ôm
Đàn con khôn lớn mẹ còn lo toan
Còn bao lâu nữa bên con?
Con còn bên mẹ là còn trăng sao
Là còn hương ấm ngọt ngào
Là còn hạnh phúc tuyệt vời mẹ ơi!

Mẹ

Sông có dài
Cũng chảy ra biển
Biển có rộng
Đi mãi cũng sẽ đến bờ
Núi có cao
Leo tới đỉnh chót sẽ tới ngọn
Tình mẹ!
Như dòng nước cứ chảy đi
Không bao giờ quay lại
Cho dù qua thác xuống ghềnh
Cũng lao lách trôi
Tình mẹ!
Hết cuộc đời trang trải
Cho đàn con thơ dại
Cho đến lúc vào đời
Mẹ luôn bao dung độ lượng
Là dòng nước
Cứ dạt dào ban phát
Phần mẹ
Không cần...
Vì nước là sự hiến tặng.

Nhớ mẹ hoa cài

Luôn nhớ má yêu kính của con.

Đâu phải đến mùa Vu Lan mới nhớ mẹ
Nhà có trồng hoa hồng
Nở trắng ngoài sân
Mỗi ngày ngắt một chiếc bông
Cài lên áo
Nước mắt chảy xuôi dòng
Trái tim luôn thổn thức
Mình mất mẹ ...!
Mỗi người trên đời
Chỉ có một mẹ thôi
Mẹ đã mất đi rồi
Là cách xa miên viễn
Là trống vắng xa xôi
Mỗi ngày cài một đoá
Hoa trắng
Lòng bồi hồi!
Con giờ tóc bạc
Trắng như vôi
Nhớ mẹ hoa cài
Nhắc mình mồ côi!

(Mùa hiếu hạnh 2009)

Mùa thu đời em

Cho em gái tôi Huỳnh thị Ánh.

Mùa thu nắng ở trong mây
Mây buồn xuống thấp nắng rơi giọt vàng
Mưa tuôn lá đỏ muôn ngàn
Mấy mùa thu lạnh ôm mang tình buồn
Em tôi dấu lệ sầu tuôn
Bóng người yêu cũ đậm trường chia phôi
Bão đời cách trở đôi nơi
Người xa kẻ nhớ em tôi: Nhủ lòng
Rằng mai rồi sẽ tương phùng
Ngờ đâu gặp lại nẻo nùng dỡ dang
Bao mùa thu lạnh bay sang
Bao mùa lá đỏ riêng em lạnh lòng
Em tôi giữ mãi trong lòng
Tình đầu theo lá rớt trong mưa buồn
Bao người ướm hỏi-không màng!
Em tôi quay mặt-cam đành gói đơn
Thương em lỡ một đời xuân
Cầm bằng như bóng mây tuôn về ngàn
Mưa thu ướt đầm lá vàng
Bao nhiêu xác lá tơ lòng em chôn!
Ước gì nắng trở màu xuân
Để em tôi hết rung rung lệ sầu

Nợ văn chương

“Thực tế thường hay lắm phũ phàng”*
Anh ngồi ngẫm lại chuyện văn chương
Đời thường chẳng mộng mơ chi cả
Đói meo tất bật áo cùn cơm
Nàng thơ ở ẩn trong khuôn óc
Sóng vỗ trào dâng dội phiến lòng
Thơ chữ cứ gieo hồn chất ngất
Cái nợ văn chương vẫn bênh bồng

*Lời một bài hát

Thân già

1

Thân già như cọng bún khô
Ướt nhem bún rã như hồ tan mây
Ngó về nẻo cũ lắc lay
Nhìn về phía trước rụng bay nào ngờ!?
Dây dưa con cháu từng ngày
Nhấn khi lỡ vượt ngón tay lạnh rời!
Cứ như giấc ngủ qua đời
Thân già héo nhạt từng lời thối thân!

2

Thân già gom nhặt mớ đời
Gỗ trong tim héo những lời thối thân
Bởi như tuột xuống dốc tàn
Nhân gian một kiếp bàng hoàng hơn thua!
Còn gì đâu để phân bua!
Xuôi tay môi mím cũng thôi phận người!

Sinh nhật tự sự

1

Thoáng đó mà nay sáu bảy rồi
Hôm nay sinh nhật nói cùng tôi
Này nhé cuộc đời qua tất bật
Thì ra thế sự thoáng mau thôi
Bao năm phế tích nhìn ngoái lại
Nhiều bước thăng trầm ngó phía sau
Được thua hơn kém nhiều khôn kể
Bạn bậu còn đầy cuộc nổi trôi!

2

Ngày sáu tháng sáu đến cuộc đời
Thấp thoáng mà già tuổi đến nơi
Hôm nay sinh nhật nơi xứ lạ
Hồi xưa cuốn rún lấp quê tôi
Hành trình cuộc sống đời trôi nổi
Đường dài hoại chí nhược tâm hơi
Nhớ đến quê hương buồn não ruột
Chốn cũ vời trông dạ bồi hồi

3

Con cháu quay quần chúc tuổi niên
Uống chén rượu vui với vợ hiền
Hôm nay còn khoẻ chân đi vững
Năm tới ra sao sức bước bền?
Hạnh phúc tràn đầy toàn thân quyến
Phước lành đơm ngát khối gia trung
Ráng giữ thân tâm thường an lạc
Hồi hướng bao điều Phật pháp răn

(Ngày 6/6/2010)

Tiến người, ta khóc

Nguyễn Cao Kỳ

xin nhà đương quyền VN về nước.

Người về.Ta bỗng nghe đau nhói
Xé nát từ đây một chữ tình
Xương máu chẳng hề vì lý tưởng
Mà là thiết thực chuyện mưu sinh
Người về để đổi thù ra bạn
Tiếng thét người dân có bão bùng
Người ngoảnh mặt đi không biết đến
Mặc cho sóng gió bốn bề rung
Người về! nơi đó là quê mẹ
Ta nhớ như nhau suốt cuộc đời
Quê mẹ bây giờ là xứ lạ
Lưu dầy trên đất lạ mà chơi!
Người về.Như thế mà về được
Nếm miếng canh thừa liệu có chua?

Người vẫn đô la còn nặng túi
Việc gì chúng nó nở lòng xua?
Người về.Ta thực lòng thương hại
Tiếng Tự Do gào đã đứt hơi
Mảnh áo cà sa còn vấy máu
Làm sao có thể nói nên lời
Làm sao dám viết cho dân tộc?
Chén rượu bên hè dưới ánh trăng
Có thẹn lời thề năm tháng cũ?
Có nghe tiếng ngựa hí âm vang?
Người về.Ta nói gì thêm nữa
Có nói càng thêm thấy bẽ bàng
Đào ngũ chẳng trong thời loạn lạc
Bây giờ lại trở lối sang ngang!
Ta thương thơ cũ người từng viết
Mới biết không đâu cũng đoạn trường
Trước mặt kẻ thù kêu bạn thiết
Nỡ nào ta viết chữ bi thương.

(Hà Thượng Nhân 2002)

Bài họa của HtH

Người về. Ủ nhĩ sao về được?
Sông núi còn ghi dấu tướng Kỳ
Một thuở oai hùng mang áo trận
Đường bay tung gió rộng trời mây
Người thề quyết tử gìn non nước
Tung hô chiến hữu lộng cờ bay
Người về. Ủ nhĩ người quên hết
Xương máu anh em chốn đọa đầy
Uất hận đau thương ngàn thiếu phụ
Vất vưởng thương binh sống lất lay
Muôn dân chìm đắm trong gian khổ
Đất nước điêu linh dưới xích xiềng
Cơm áo xứ người-người rửng mặt
Hám danh mời gọi dạ đổi thay
Người về. Ta chắc người vui nhĩ?

Áo gấm thay cho áo chiến bào
Cơm bữa canh thừa người cúi hưởng
Có thẹn không người bã công hầu?
Khoa Nam tuần tiết nêu danh tướng
Lê Văn Hưng tự bắn vào đầu
Hồ Ngọc Cẩn quyết không buông súng
Chết hiên ngang ngẩng cao đầu
Còn nữa bao anh hùng tự sát
Bởi can trường huyết sử ghi sâu
Người về. Sao nở người ngoảnh mặt
Có thẹn lòng không? núi sông nhìn
Người trơ mắt ngó. Người vô cảm!
Người cúi đầu thưa với kẻ thù...
Ban ơn người khoác nhỡ, nuốt nhục
Ta thấy buồn cho một kiếp người
Bút mực như đau trên lòng giấy
Xót mấy trời tây rũ đoạn trường

(Sacramento 2002)

Từ Giã Nam Thái Sơn

Từ giã Nam Thái Sơn
Những ngày lao đao tù tội
Từ giã cánh đồng năn
Những ngày cuốc đất đào kinh
Từ giã những giọt phèn
Ố vàng chân bùn lội
Từ giã những đêm ngồi dưới đất
Trong căn lều lợp lá đưng *
Phì phà điệu thuốc Lào
Hát bài ca phế vong
Từng giọt nước mắt anh hùng
Sa chân ngã ngựa
Gió bên ngoài thu đông
Từ giã anh bạn tù khí tiết
Khoét một hố sâu

Cúi gằm đầu
Chửi "Đù má bọn Cộng Nô"
Từ già những ngày kiệt li
Quặn ruột ra máu tươi
Lê lết đôi chân đi đào đất
Mỗi ngày là một nỗi đau
Từ già núi Cô Tô!
Nhìn xa xa những đám đưng
Đi hoài không tới
Giữa trời nắng chang chang
Con quốc kêu sầu điệu vợi
Từ già âm hồn
Những gương mặt điều hâu
Côn đồ lơ lảo
Bọn chiến thắng thời cơ....!
Xin từ già bạn bè còn ở lại
Chân bước vội
Xin đừng gọi tao để nhìn lại
Nơi chốn tù đầy vừa ra
Mặc dù rớm nước mắt
Nhớ tội mấy đó nha!!!

(Ngày về từ kinh tám ngàn Rạch Giá năm 1979)

*Đứng là một loại lá cộng dài như lát nhưng khoảng ngang
lớn hơn dùng để lợp mái nhà.

Đầu năm khai khẩu

Vở quên, bút lạc thời vi tính,
Gõ ê a hai ngón phong trần.
Ôi những bạn già Xuân ngó lại,
Một chạng đời mất giữa băng khuâng.
Hoa niên khai bút, già khai khẩu,
Bút mực cùn theo tuổi sáu lăm.
Tài hoa chi cũng tuồng hư ảo,
“Mây trắng thoát thành con chó xanh” *[1](#)
Cứ mỗi mùa Xuân cây đổi lá,
Kéo lê đời thành trụ hoại không.
Người chỉ có một lần là tất cả,
Một dòng xuôi Xuân Hạ Thu Đông.
“Mất để mây trôi nhìn thế sự,
Mang thanh trường kiếm gió Thu lay” *[2](#)
Nguyễn Du từ thuở ấy nhìn sông núi,
Có khác gì chẳng cuộc thế này
Buồn vui con nấng không dừng lại,
Một ngày qua là một mảnh đời trôi.
Gặp nhau vung vít tung trời biển,
Hâm lại canh tàn mãi thế thôi.

Có ông hàng xóm trên đất Mỹ,
Ba chục năm ròng vẫn... rửa thê!
Đầu năm đập đất kêu cho được:
“Già vui như bác cũng ô – kê!”
Năm mới nhưng lòng người vẫn cũ,
Nhắc đời vui bảy bố hẹn quan hà.
Nghe truyền hịch xuất quân chiều xứ lạ
Sao vẫn còn lần hạt niệm Nam mô?
Chiều Cali Canh Dần mừng ba Tết,
Xứ Huê Kỳ đốt giấy tiễn đưa linh.
Chai rượu cúng tạ tình xin uống hết,
Ta tìm ta bỗng gặp hẩn trong mình.

Trần Kiêm Đoàn

(Napa California mừng 3 Tết Canh Dần, 2010)

Đỗ Phủ: Thiên thượng phù vân như bạch y,
Tu du hốt biến vì thương.

Nguyễn Du: Nhân đề phù vân khan thế sự,
Yên gian trường kiếm quả thu phong

(Ký hữu)

Đầu năm khai thơ

Tặng Nhà văn Trần Kiêm Đoàn.

Bút mực không còn mài trên giấy
Giấy bỏ nằm trơ một gốc sầu
Gỗ khung chữ nhỏ trên bàn phím
Bạn già nhớ bạn già đầu xuân

Trong đục dòng đời trôi tắt bật
Khó mà lường nổi những khúc sông
Người bơi nhiều lúc dòng chảy siết
Hụt hơi nào biết đến khốn cùng

Khí khái người ngồi vung tay muốn
Bể vòng xoắn ốc túi càng khôn
Ngâm lại Nguyễn Du tri thối hậu
Người há đau chi chút chạnh lòng

Xuân đất khách dẫu lòng rưng rức
Buồn vui ngồi uống rượu mình không
Khai bút cùng anh câu thơ nhẩn
Bạn già ơi! Bạn vào sáu lăm

Còn tôi sáu sáu đâu hơn lăm
Biết chúc gì nhau tuổi xế tầm
Vân cầu đổi thay vầng mây bạc
Lúc tận hưởng thời đáng hạc lâu

Cứ vui mà hứng vòng nhật sáng
Vỗ thanh kiếm bạc ngó non xanh
Thơ rượu còn đầy chưa hết tận
Uống say mà hát khúc oan khiên

Vài chén chia nhau vui tống khứ
Những bận lòng bay theo hơi men
Nhìn trời lồng lộng ta cười ngất
Cổ tuổi này- già vẫn còn gân

(Sacramento mừng 4 Tết năm Canh Dần 2010)

Những điều nghịch lý

Có những kẻ núp sau lưng kẻ khác
Những người đấu tranh
Khi họ bị gục ngã
Ta chẳng sao!!!
Khi họ thắng lợi
Ta nhảy vào
Có những kẻ khoa trương thông thái
Chỉ mơ màng những chuyện trên trời.
Khi ai nói những điều cứu dân độ thế
Thì họ im hơi
Chuyện quốc gia đại sự
Chuyện đất nước điêu linh...
Mặc kệ...!
Ngồi bàn tròn với rượu thịt an thân
Mồm mép khoa trương những điều không tưởng
Họm mình làm thánh nhân
Những ai trong bão lửa
Dám đứng lên
Là những bậc anh hùng
Xin tiếp hơi tiếp lửa
Bằng trái tim nhiệt thành
Dừng xuê xoa mồn rãi
Hỡi những bậc “thánh nhân”!

Cám ơn em

Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Đã nói lời ngọt ngào
Yêu anh tha thiết
Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Có một thời tôi mê mết
Làm những bài thơ tình tha thiết
Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Làm hồi sinh mơ ước
Trái tim yêu rữ riệt
Bỗng nồng cháy mê say
Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Cho tôi buồn phút giây chờ đợi
Từng cánh thơ dịu dàng
Tình em trao sôi nổi.
Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Cuộc tình ngang trái
Bỗng tan nhanh sương khói
Như buổi nào tìm nhau
Hình như có điều gian dối... !?
Cho dù thế nào
Tôi cũng cám ơn em
Để hôm nay ngồi buồn
Làm bài thơ sám hối
Một lần lỡ yêu em !

Em gái Trung Lương

Miệt vườn mát bóng che con gái
Hàng cây xanh đưa bóng ngã chập chờ
Hương cây trái hay là hương con gái
Em đi qua nghe thơm phức trời mơ
Em hiền thực như cây vừa mới nụ
Miệng đãi bôi một chút ướm tơ tình
Cây trái ngọt nên mềm môi giọng nói
Răng khểnh duyên làm say đắm mắt nhìn
Anh người lính quanh năm thường ngủ bụi
Treo võng ngồi bố trí buổi dừng quân
Khung vườn vắng từng bờ mương bóng rợp
Mận hồng đào trái chín đỏ vườn xanh
Em loáng thoáng bên nhà nung bếp lửa
Thổi cơm chiều anh xin được ăn chung
Em liếng thoắng ơ hờ : Thôi! hổng được
Má không cho làm quen với nhà binh
Anh cụt hứng hỏi vì sao? Em nói:
Lính đi xa lính hổng có chung tình!

Anh cười nụ, cười em anh giải ngũ
Về ở nhà lo vườn tược cùng em
Em cúi mặt che nụ cười e ấp
Áo ba ba hở cổ ngấn dây chuyền
Tay quạt gió lửa hừng lên đôi má
Tóc bay bay lúp xúp sợi lông măng
Em gái Trung Lương dịu hiền chân thật
Quân đi rồi em đứng ngó trông theo
Anh có hứa khi đoàn quân trở lại
Mua cho em chiếc nhẫn để làm quà
Mùa chính chiến đi hoài không qua đó
Nghe vườn xưa trận chiến tới bất ngờ
Bom đạn cày vườn hoang nhà nát
Biết em tôi còn mất ở vườn xưa
Có một bận về qua khu vườn vắng
Đoàn quân đi giữa cây trái đổ tàn
Em ở đâu? Tôi bồi hồi đứng lặng
Khu vườn xưa vắng em gái Trung Lương

(Nhớ những ngày hành quân
vùng Tân Bình Thạnh Mỹ Tho 69-70)

Vẫn còn đó

Sài Gòn ơi! bây giờ tên thay đổi
Nhưng Sài Gòn còn mãi nhớ trong tim
Đường thân quen những góc phố còn riêng
Những dấu nhớ Sài Gòn ngày thơ mộng

Cho dù đổi... mấy ngã đường còn đó
Ngã sáu về, qua ngã bảy còn nguyên
Hai hàng cây còn đứng ở ven đường
Cho ta nhớ Sài Gòn không thể mất

Đường Tri Phương ố, nghêu, sò, rượu thuốc
Bạn cùng ta ngồi uống một thời qua
Nóc cho cạ chén hờn màu cờ đỏ
Bạn cười khan, dụi mắt uống càn nư

Mây xem đó Sài Gòn thay bề mặt
Bên trong còn lửa rực máu chờ khi
Dân Sài Gòn mây nhớ vẫn rất lì
Nhìn thế đó, nhưng không là phải vậy?

Thôi cứ uống tương phùng xuân bất tận
Cửa cho cùng chai rượu thuốc tao mua
Mồi mây trả, mây tao chia như trước
Cho dù mây đủng đỉnh túi đô la

Hai thằng bạn hơn chục năm mới gặp
Chẳng thằng nào thối chí..mộng còn thừa
Thời chinh chiến..ở tù..giờ gặp lại
Vẫn rượu đầy bình mất nhớ thời xưa

(Cùng nhóm bạn cũ năm 2007 tại S.G)

Đối mặt với gương

Nếu không có tấm gương
Tôi không nhìn được tôi
Nếu không có mặt nước hồ trong
Tôi không thấy được hình tôi gờn gợn
Sự phản ảnh luôn có trong đời
Mà nhiều lúc vô tâm
Mình cứ hoang tưởng
Và không thấy sự thay đổi
Sự thay đổi dày vò thể xác và tâm hồn
Những khi một mình
Ngồi đối mặt với hiện hữu
Hẳn nhiên là nỗi đời
Hằn trên nét mặt.
Soi rọi vào tâm hồn
Ta tri thức hiện tại như là...
Không ai cưỡng lại định luật của thời gian !
Rồi trở về hư không
Tấm gương vỡ nát !
Trong mỗi người !

Cứ mỗi tháng tư về

Cứ mỗi tháng tư nhắc nhớ hoài
Một ngày tang chế cái đau chung
Những thằng lính cũ năm xưa đó
Tóc xanh một thuở bạc đầu thêm
Buồn cứ mang mang trong nhịp thở
Một ngày khánh tận đám hàng binh
Đứa bắn vào đầu không chịu nhục
Đứa rút vào rừng mất biệt tăm
Lớp lớp cuối đầu đành chịu trận
Bị lừa “cải tạo” lăm gian truân
Bao năm gian khổ thân tàn tạ
Trở về neho nhóc tóc hoa râm
Biệt xứ! Vứt đời người lính cũ
Nhưng tàn độ tuổi kiếp tha phương
Cơm áo quê người thân du mục

Cứ nhớ một thời mang súng gươm
Gặp nhau vẫn nhắc hoài chuyện cũ
Bên chén rượu buồn nhớ cố hương
Nhìn theo ngọn khói bay trời rộng
Mờ mắt già nheo những chạnh lòng
Mồi lửa cho nhau hâm chí tạnh
Đem hồn khí phách nhắc liệt oanh
Hẹn nhau uống chén quan hà cũ
Ngồi lại quê mình góc biển xanh
Nghe sóng vỗ hồn người thiên cổ
Chập chờn thức dậy đứng hiên ngang
Núi nhớ dấu chân cây xào xạc
Một thời dừng sĩ múa đường gươm
Khoác lại tàn y nay bạc trắng
Người lính năm xưa dạo phố phường
Có lạ bao năm vì xa vắng
Cũng thấy thân thương những góc đường
Ngồi uống ly cà phê buổi sáng
Giọt tình vừa thấm chảy qua tim
Đất nước đã qua thời huấn nhục
Bây giờ tỏ rạng buổi hồi sinh....

DÒNG THƠ QUA DÒNG NHẠC

Của ba nhạc sĩ:

** PHẠM CHINH ĐÔNG*

** NGUYỄN HỮU TÂN*

** PHIÊU BÔNG*

- *Thơ nhạc hòa nhập trong cảm nhận, cảm xúc.*
- *Nhạc liên kết từ nguồn thơ của thi nhân.*
- *Thơ được nhạc sĩ ghi dấu âm thanh cất cánh.*
- *Dòng thơ đi vào dòng nhạc, dẫn dắt người nghe vào cõi âm thanh thánh thoát chan hòa.*

Nhạc sĩ Nguyễn Hữu Tân và Huỳnh Tâm Hoài

Tên thật: Nguyễn hữu Tân sinh năm 1949, tại Sài Gòn.
Ra trường K1/70/SQ/TB/TĐ.

Đi tù 7 năm. Đến Mỹ theo diện HO.19.

Hiện định cư tại thủ phủ Sacramento, California USA.

Tác phẩm:

*Bài ca ngong (1966)

*Ngày xưa em nói (viết chung với nhạc sĩ Anh Việt Thanh 1967)

*Tình khúc Nguyễn Hữu Tân (Cụm hoa tình yêu 2001)

*Trăm mối tơ vương (CD.2003)

*Khúc bi hùng người thua cuộc (CD.2004.)

*Gian nan nỗi nhớ phổ thơ Trách Gầm (CD.2007.)

*Vần thơ Huỳnh Tâm Hoài-Ca khúc Nguyễn hữu Tân (CD.2010)

*Nhiều ca khúc về Phật trong các CD của Thanh Thúy và Phương Dung.

Nhạc sĩ Phạm Chính Đông

Đại Học Văn Khoa Sài Gòn, 1968. Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt, Khóa 3/1970. Viết nhạc từ năm 1967. Đến Mỹ 1996, làm cu li lau nhà. Hiện cư ngụ tại Philadelphia, tiểu bang Pennsylvania. Liên lạc: phamchinhdong2002@yahoo.com

Nhạc sĩ Phiêu Bồng

Tên thật: Nguyễn Văn Bồng.

Xuất thân khóa 13/VBQGVN. Đời quân ngũ: 19 năm.

Đi du lịch Miền Bắc: 10 năm.

Ngồi chơi với Xã Hội Chủ Nghĩa: 10 năm.

Định cư tại Mỹ từ 1994.

Trao đổi thơ nhạc với các chiến hữu và bạn bè đồng cảnh ngộ.

Kỷ niệm với
nhà thơ Huỳnh Tâm Hoài.

Phạm Chính Đông

01/2009

TRỘM NHÌN

Vui Tuổi, (Ballad 8 Beat Light, 4/4=98)

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài
Nhạc: Phạm Chính Đông

Len lên nhìn em, cô em nhỏ, giận hờn chi mà đôi má đỏ hồng (hử hử)? Ồ
không! Chắc thấy anh nhìn trộm nên vắn về vạt áo. Vắn về vạt áo, tay em lửa
nóng, rộn rã trong lòng, chân bước ngập ngừng, can chi ngực áo (ơ ơ) phập phồng?
Nắng mai nghiêng xuống tô hồng thịt da. Tóc mai sợi nhỏ lòa xòa
làm sao che được đôi mắt thập thò liếc ngang? Đây cô em nhỏ, này cô em nhỏ, em mãi
là hạt sương long lanh. Hạt sương long lanh, sợi tơ mong manh, sợ bay lên vòm trời xanh
xanh nên anh đánh ngó quanh. Trời mây bao la, nhìn mây bay qua, về đâu
đó, về thành phố. Có ai ngồi bên cửa sổ vừa hát một bài tình ca.

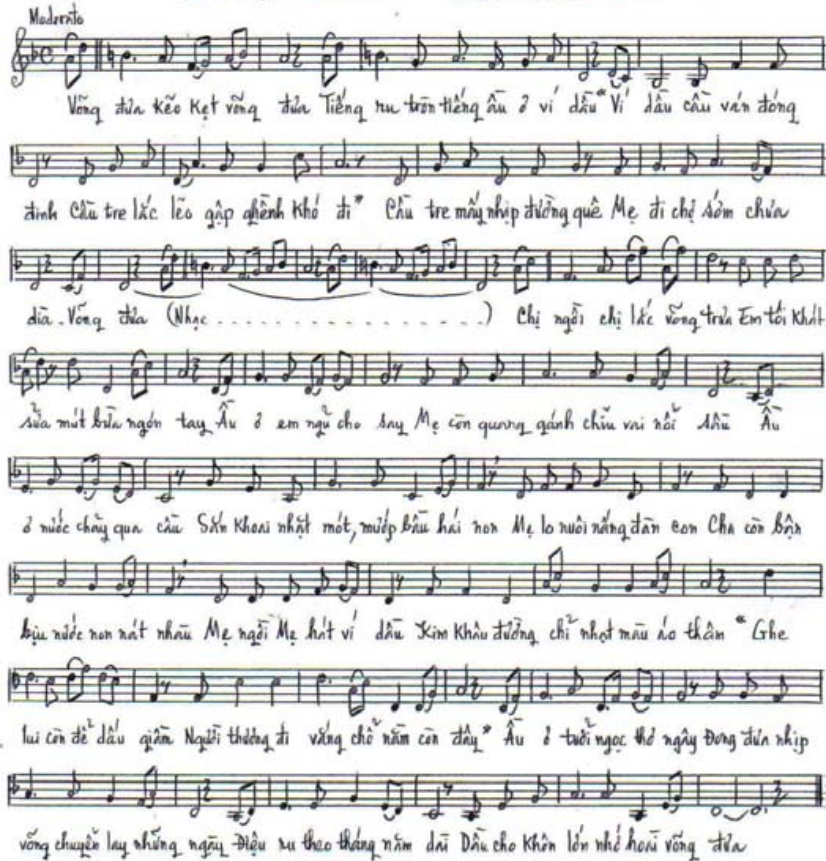
© phamchinhdong, 2009

ĐIỆU RU TRÊN VÒNG

Thơ : Huỳnh Tâm Hoài

Nhạc : Nguyễn Hữu Tân

Moderato

Vòng đũa kéo Kẹt vòng đũa Tiếng ru trên tiếng ầu ở ví dẫu Ví dẫu cầu vồng đọng
 đình Cầu tre lác lẽ gập ghềnh khó đi * Cầu tre mướt nhịp đường quê Mẹ đi chợ sớm chiều
 dĩa Vòng đũa (Nhạc) Chị ngồi chị lác vòng tròn Em tới Khất
 sữa mắt bầu ngón tay ầu ở em ngủ cho An Mẹ còn quơ quánh chiều vui nói ầu ầu
 ở nước chảy qua cầu Sơn Khosi nhặt mọt, múp bầu hái non Mẹ lo nuôi nấng đàn con Chả còn bận
 bận nước non sát nhau Mẹ ngồi Mẹ hát ví dẫu Kim Khâu đường chỉ nhột màu áo thân * Ghe
 lui còn đề dẫu quên Người thương đi vắng chỗ nằm còn đây * ầu ở tuổi ngọc tho ngày đang dần nhịp
 vòng chuồn lay những ngày điệu ru theo tháng năm dài Dẫu cho Khờ lớn nhè hơn vòng đũa

Nguyễn Hữu Tân
 July 27/09

LỜI RU SÓNG VỎ

Thơ : HUỖNH TÂM HOÀI

Nhạc : NGUYỄN HỮU TÂN

Chậm - Buồn

Mẹ ngồi ru con Vượt bi biển rộng Sóng vỗ mạn thuyền Phũ đầy cơn mưa Sóng
 đi đứng lớn Cho thuyền ta tựa Phận người vượt biển Đến lúc bến bờ Mẹ
 ngồi ru con Bập bênh sóng dữ Biển tạt phủ thuyền Vết dãi gian nan Mẹ ngồi ru
 con Ôm người nả gừng Cồn khát mỗi mơn Biển ngàn xa xăm Mẹ ngồi ôm con
 Hối thổ đã tàn Con đi con hỏi Chín lĩn đau thúng Mẹ dành xa con Xúc hương xuống biển
 Gue thét điên cuồng Thiên đường vượt biển Mẹ ngồi co ro Vong tay trống lạnh
 Ngồi khóc ven bờ Nhìn sóng lao xao Mẹ nhìn bao la Đã khua tiếng gào Biển đi có biết
 Con tôi về đâu Mẹ ngồi ru ai Tiếng ru sóng vỗ Ru buồn đời tay Con hỏi
 con Mẹ ngồi ru ai Tiếng ru nào nuốt Rồi bãi tâm can Con hỏi con

Nguyễn H. Tân
 May 7/10

Đêm NGHE BÌM BỊP KÊU

R&B $\text{♩} = 100$ Thơ : HUỖNH TÂM HOÀI Nhạc : NGUYỄN HỮU TÂN

Khi không bậu bả tôi liền Bậu đi mất dạng tôi buồn ngẩn ngơ Vì đâu nước lớn lên
 bả Bim bíp Kêu bậu hỡi! nước lờ lững trôi Tẻ chi bậu bạc như vôi Tôi kêu Khản tiếng Minh
 ai hỡi Minh Lẻ chi bậu bả tôi đành Gôi chân đề Lạnh canh trường mình ên Con nước lớn
 lên Đêm đêm con nước lớn lên Thuyền ai rúc rách về trường bóng bĩnh Thào thúc trệ
 mình đêm nằm thao thức trố mình Nghe bim bíp gọi nhớ Minh, Minh ai
 Ôm con thơ đã Ngủ vui Thấy thương đứt ruột... rồi Bời tâm can Ơi con Thơ trong giấc
 nồng Mỗi làn bập Bề "Bn Bn" ôi nước lờn

Nguyễn Hữu Tân
Jan 17/10

NGƯỜI THƯƠNG BINH SAU CUỘC CHIẾN

Thơ: LUẬN HUỖNH

Nhạc: NGUYỄN HỮU TÂN

Anh chiến binh đi cuộc chiến đã hết rồi Anh nằm trên giường bệnh Vết thương còn
 nhức nhối còn đau Vết thương đau ngày mai rồi lành lại Trật chân thương rồi còn hạn
 mãi mãi sau Anh chiến binh đi cuộc chiến đã hết rồi Anh nằm trên giường bệnh Bọn hung
 tàn đến cuối xưa anh đi lang thang về đầu trời mưa gió đời thật nghèo nàn là vết nỗi thương
 đau đời mai đây trên đời nặng nề Bước chân khua nhịp gỗ thảng thốt qua Ngõ: đau
 buồn trên chiếc xe lăn Lặng lẽ Khó khăn đau niềm vui nhọc Anh chiến binh đi cuộc chiến đã hết
 rồi Bận bịu đi từ xứ Khắp hàng công, nghệ hăm lưng thân đời thương binh ngày ngày qua nước
 hận Gội thân buồn thương bọc bảo vệ nhân

Nguyễn Hữu Tân
 Apr 24/09

MẸ và QUÊ HƯƠNG

Thơ : HUỖNH TÂM HOÀI

Nhạc : NGUYỄN HỮU TÂN

Moderato

Mẹ như là quê hương Mỗi lần con nhớ Mẹ là con thấy hương vườn Tuổi thơ con ở
đó Như cánh diều mảnh mịn màng Mẹ như là quê hương Hạt cơm nhai ngọt lịm Như sợi khói lam
hồng Mãi tranh chiều nhạt nắng Bên hàng cau xanh xanh Mẹ như là quê hương Những nhánh
sông êm dềm Lượn quanh đòng lúa mới Tiều ai hí hót nhanh Mẹ như là quê hương Tim
tìm những bóng bầy Bìm bịp kêu nước lỏn Thuyền ai lướt ven sông Mẹ như là quê hương
Quê hương như Mẹ hiền Theo tháng năm thắm tươi Cửa vạt nước ngọt ngào Yêu Mẹ yêu quê
hương Dầu có xa bờ ngàn dặm Ngắm trăng vẫn nhớ Đất nước mình Việt Nam

Aug 14/09
Nguyễn Tấn

BẠN GIÀ GẶP NHAU

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài
Phổ nhạc: Phiêu Bông & Nguyễn Hữu Tân

Chậm rãi

Mấy bạn già xa xứ cùng ngồi lại nhâm
nhi Cạn ly bia sủi bọt Râm ran chuyện cũ xi Thôi đừng nói! Uống
đi! Uống ly đời sắp cạn Uống thẳng tràn hưng phê Uống nổi chim bẻ
đầu Ai chọc trời khuấy nước Cứ để họ vung tay Chém thính không nát
bấy. Làm anh hùng khuê môi làm anh hùng khuê môi Làm anh hùng khuê
môi Bạn già mình cà khía Hòm hèm bắt thẳng
ngày Gặp nhau mừng từng bữa Thương nhớ thẳng ra đi Chai cả! Thôi gác
lại! Đừng nhắc! Này uống đi Cay đôi mắt vì rượu Rượu mừng gặp hôm
nay Biết ngày mai còn mất? Cứ mặc tình gió lay Sắp lụn tiếm tàn
bức Nhúm lửa đời 3 quanh hieu. Mấy bạn già xa xứ cùng ngồi lại nhâm
nhi Cạn ly bia sủi bọt Râm ran chuyện xa xưa

HÃY QUÊN ĐI

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài
Nhạc: Nguyễn Hữu Tấn

Slow Rock

Em, em hãy quên đi những gì em nói. Em, em hãy quên đi những lời gian
dối. Cho dù một lần trong cơn bão nổi. Em nói những lời không thật trong tim.
Em, em hãy quên đi những gì em viết. Em, em hãy quên đi cuộc tình ngang trái.
Khi lúc muộn phiền tâm tư xao xuyến. Em viết những lời yêu anh thiết tha.
Đời là một chuỗi phong ba mà ta là chiếc lá. Rơi theo nhau. Gió cuốn dạt dờ thì có sao đâu cho lẩn tránh
dạt. Ta đã gặp nhau trong vực thẳm. Thì em ơi cũng rái rục về hư không!
Thôi, anh cố quên đi những gì em hứa. Thôi, anh không trách em bởi tình ngang trái.
Xin đừng nói chỉ những lời hối tiếc. Cảm ơn em cho anh phút yêu cuồng.

CHIỀU ĐÔNG VIỄN XÚ

Thơ HUỖNH TÂM HOÀI Nhạc NGUYỄN HỮU TÂN

Chậm. Buồn $\text{♩} = 55$

Chiều mùa đông, mùa đông Buồn lòng buồn mênh mông Tuyết rơi rơi giá lạnh Thấm cuộc đời viễn
 6 phương. Bao mùa đông đi đến Bao mùa mang nỗi buồn Chim bay còn bay mãi Cánh mệt nhòa thả
 12 phượng. Bao giờ bao giờ nhĩ Qui hồi lại cổ hương Cho ta tìm yêu dấu Một thời ta tuổi xuân Chiều mùa đông mùa
 18 đông Một thời đi dạo phố. Nghe chuông nhà thờ đổ Mang tin mừng Giáng Sinh Tôi là người ngoại đạo Đeo thánh giá yêu
 24 nàng Vào nhà thờ xem lễ Học làm dấu A-MEN Giờ đây trời xũ lạ Nhưng nhớ bao tháng trầm Bơ vơ buồn hiu
 30 hắt Mùa đông lạnh mùa đông

ĐÊM NÀM NGHE TIẾNG CÁC KÈ

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài ** Nhạc: Nguyễn Hữu Tấn

Rock Ballade (♩. 60)

The musical score is written on ten staves in a single system. It features a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Rock Ballade (♩. 60)'. The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and rests. There are three triplets marked with a '3' over the notes. The lyrics are written in Vietnamese and are aligned with the musical notes.

Đêm nằm buồn buồn buồn xo thoáng cơn gió thổi xo xo bên
hè Tiếng kêu ba tiếng các kè Nhớ ơi nhớ quá một thời ở quê (nhạc
....) Về nằm trên chiếc chõng tre Mát lưng chiếu lát nghe mưa sấm
trời Tiếng kêu ba tiếng các kè Dụi con mắt ướt Mẹ ơi, Mẹ à! (nhạc
..) Một thời tuổi ngọc đơm hoa Trong tay mẹ ẵm Mẹ xoa giấc
nóng ầu ơ năm tháng long đong ống quần cao
thấp gánh gồng từng miếng ăn Cùng cha buồn bán tảo
tần Nuôi đàn con nhỏ lớn đàn con bay xa Mẹ
Cha vóc hạc cội cội Thương con mỗi giọt nước mắt chảy
xuôi Về đây tìm lại hương trầm Trong căn nhà cũ đêm nằm trò
trên Các kè khản tiếng đầu song Mẹ ơi con nhớ ầu ầu đã qua.

CHẰNG BIẾT VÌ SAO

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài *** Nhạc: Phiêu Bồng & Nguyễn Hữu Tân

slow Rock (♩ = 60)

chẳng biết vì sao lòng buồn nhỏ em nắng nhạt tháng tư bóng ngả bên thềm

Củ thả tâm hồn theo vắng mây thăm Củ thả cho lòng lơ lửng với hư không

Tháng tư lười lác ôm sầu tha phương Lúa xa đất mẹ lòng tê tái lòng

Bên đó mi buồn trên trời thâu đêm Em có mơ màng nghĩ đến anh không Huống

sáng bên này riêng mình hiên vắng ngắm lược cà phê nhiều giọt cầm chừng Như

niều lòng anh theo từng giọt đắng rơi vào đáy cốc nỗi nhớ mênh mông Tháng

tu rú xuống đời mình lên dần Bỏ lính vào rừng gánh kiếp tù binh Huống

hắn ngậm sầu vượt qua gian khó Vui thân đấu mặt thẹn với non sông

Bỏ xứ xa quê mười mấy năm trường Mãi đầu điểm bạc, lòng vẫn hằng mong

Nẻo xưa lối cũ Sài Gòn ngày đó Vẫn còn em với trọn nỗi tình chung

TRÊN NGÓN TAY BUỒN

Thơ: Huỳnh Tâm Hoài *** Nhạc: Phiêu Bông & Nguyễn Hữu Tân

Cha cha cha (♩. 131)

Anh xin em hơi thở nh xin em nụ cười

Anh xin em ánh mắt Bằng tất cả tình yêu

Mũi ngón tay trong tóc Áp đôi vành môi

Anh uống từng hơi thở Anh hít từng nụ cười

Để anh thấy mặt trời còn mọc Để anh thấy mình

còn sống sót và còn một chút vấn

ương với cuộc đời Ơi quê hương

Ơi quê hương Em về dùm anh chủ s

Cho anh nhớ lại một lần Bài học lúc còn thơ ấu

Nước Việt Nam hình con chữ s nằm bên bờ biển Đông

Anh xin em hơi thở Anh xin em nụ cười

Anh xin em ánh mắt Bằng tất cả tình yêu

Giòng trôi về phía mặt trời lặn
Thơ
Huỳnh Tâm Hoài

- Lời mở đầu
Lời cảm tạ
Cám ơn đời.4
Anh còn nhớ.5
Chạy trốn.7
Nhớ Việt Nam.8
Cõi mù nhân gian-Đá thử dài.9
Mộng dữ còn theo-Cải tạo.10
Hoa sứ mùa xuân.11
Gửi bạn thơ.12
Bỏ ruộng lên thành.13
Nói với viên gạch.14
Vào chùa nghe kinh-Ngồi uống cà phê giữa chợ.16
Xuống em là mái nhà.17
Buồn.18
Câu hỏi.19
Có những điều trái ngược.20
Có đâu ngày sinh nhật.22
Chuyện vợ chồng.23
Mộng ước.25
Đến bao giờ.26
Gặp bạn xưa.27
Đôi mắt khô.28
Lời buồn cho một nhân tài Việt.29
Hình như là cố nhân.30
Tình yêu quê hương.30

Tình yêu thơ nhạc.33
Hai tâm hồn.35
Tri ngộ.36
Em hỏi ta.37
Những con mắt Việt Nam.39
Hồn lỏng mây đưa.40
Hình như.41
Bóng đèn.43
Mùa xuân yêu thương .44
Làm duyên-làm vợ làm mẹ.45
Lỡ-Hương tình-Khát tình.46
Tuổi nhỏ lội sông.47
Về quê hương xưa.48
Mùa xuân mất rồi.50
Thu về chốn cũ.51
Bờ tre trưa.52
Đêm nghe bìm bịp kêu.53
Miền quê ăn Tết ngày xưa.54
Đêm nghe tiếng Cắc kè.55
Nhớ Trà Vinh.56
Cánh bướm.59
Ngồi buồn ca vọng cổ.60
Độc ẩm.62
Ngồi buồn nhớ bạn cũ.63
Đôi bạn.65
Giây phút cuối bên vợ hiền.66
Khóc bạn.67
Đêm ngủ trên đồi Tăng Nhơn Phú.69
Chẳng biết vì sao.70
Xuân ở trại lính.71
Lính trận.73
Đêm ngủ ngoài đồng.75
Người lính già tha phương.76
Chiếc nón sắt ở bìa rừng.78

Mùa xuân của người lính già xa quê.79
Chiều đông viễn xứ.82
Hành trình đời lính.83
Nhìn lá cờ bay.85
Giấc mơ của anh thương binh.86
Người và thú.87
Dòng thơ lục bát tình yêu.89
Bóng nhớ-Mưa nhớ.90
Nhớ chi lạ-Mất nhau từ độ ấy.91
Tuổi tác và thơ văn-Riêng đứng gốc trời.92
Đa tình mùa xuân.93
Cho em.94
Bối vì đâu-Tình không-Nửa nhịp cầu tình.96
Ca dao nổi nhớ-Cứ như là.97
Trôi theo tình yêu-Ghềnh đá.98
Cám ơn tình em.99
Mở cửa lòng.100
Chợt.101
Nếu cùng nhịp tim.102
Ta và bóng trăng.103
Dòng thơ.104
Lòng mê muội.105
Tâm mê.106
Gảy phím đàn.107
Lục bát buồn.108
Cây mùa đông-Ảo mơ.
Về tìm nhớ-Sầu.109
Chữ dấu cuộc đời.109
Hãy yêu và làm thơ.111
Tương tư.112
Xin đừng yêu tôi.113
Lời ước.114
Hãy quên đi.115
Thu nhớ.116

Thu xưa.117
Khi không.118
Em Sài Gòn tháng ba.119
Tuổi 13.120
Lãng mạn-Giấu tình-Mong manh lối về.121
Một thoáng nhớ Sài Gòn.122
Điệp khúc.123
Một thuở Biên Hòa.124
Thương hoài ngàn năm.125
Điều lý ngược dòng.126
Hận biển Đông.127
Lời ru sóng vỗ.129
Cả thế giới đều hỏi.131
Em bé nhà nghèo.133
Nhìn biển nhớ mẹ.135
Tình cũ.136
Những điều nhớ.137
Nhớ phố Sài Gòn.138
Buồn hát nghêu ngao.139
Phố cũ ngày xưa.140
Lại sinh nhật.141
Hát một mình.142
Nợ núi sông.143
Nghĩa trang quân đội Biên Hòa.154
Mơ ngày thay áo non sông.146
Bó hoa hồng trên ngôi mộ hoang.147
Nỗi nhớ về ba.148
Còn bên mẹ.150
Mẹ.151
Nhớ mẹ hoa cà.152
Mùa thu đời em.153
Nợ văn chương.154
Thân già.155
Sinh nhật tự sự.156

Tiến người ta khóc.	157
Bài họa của HtH.	159
Từ giã Nam Thái Sơn.	161
Đầu năm khai khẩu.	163
Đầu năm khai thơ.	165
Những điều nghịch lý.	167
Cám ơn em.	168
Em gái Trung Lương.	169
Vẫn còn đó.	171
Đối mặt với gương.	173
Cứ mỗi tháng tư về.	174
Dòng thơ qua dòng nhạc của ba nhạc sĩ.	176
*Phạm Chính Đông	
*Nguyễn hữu Tân	
*Phiêu Bồng	

Tập thơ Giòng trôi về phía mặt trời lặn
In tại lần thứ nhất tại nhà in Paryrus
Sanjose-USA-năm 2010
Liên lạc tác giả theo địa chỉ E-mail:
huynh2393@yahoo.com

Ấn phí: 15 Mỹ kim